

پرونده‌های شماره الف-۱۵ (دو:الف)، الف ۲۶ (چهار) و ب-۴۳

هیئت عمومی دیوان

تصمیم شماره ۱۳۷-الف-۱۵ (دو:الف) / الف ۲۶ (چهار) / ب-۴۳-هیئت عمومی

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	
دیوان داورى دعاوى ایران ایالات متحده	
CASE NO:	پرونده شماره: AIS (11: A)
FILING DATE:	27 NOV 2020
DOCUMENT NO:	2371
	تاریخ ثبت: ۱۳۹۹ / ۹ / ۷
	شماره سند:

جمهوری اسلامی ایران

خواهان،

و

ایالات متحده آمریکا،

خوانده.

تصحیح حکم

و

تصمیم در خصوص درخواست تصحیح و حکم اضافی

فهرست مطالب

۳	یک- مقدمه
۴	دو- درخواست تصحیح
۵	الف- جزئیات بیشتر در خصوص محاسبات دیوان از بهره پیش از صدور حکم
۵	۱- اظهارات طرفین
۶	۲- تصمیم دیوان
۸	ب- ادعای ز- ۱۰۵
۸	۱- اظهارات طرفین
۸	۲- تصمیم دیوان
۹	پ- ادعای ز- ۳۲
۹	۱- مقدمه
۱۱	۲- اظهارات طرفین
۱۲	۳- تصمیم دیوان
۱۳	ت- ادعای تکمیلی ۵۵- (۲) و ادعای ز- ۱۱/ تکمیلی ۶۷- (۲)
۱۳	۱- مقدمه
۱۳	۲- اظهارات طرفین
۱۵	۳- تصمیم دیوان
۱۷	ث- ادعای ز- ۷
۱۷	ج- ادعای ز- ۸
۱۸	چ- ادعای ز- ۱۳
۱۸	۱- مقدمه
۱۹	۲- اظهارات طرفین
۱۹	۳- تصمیم دیوان
۲۰	سه- درخواست حکم اضافی
۲۰	الف- اظهارات طرفین
۲۲	ب- تصمیم دیوان
۲۵	چهار- تصمیم

یک- مقدمه

۱- دیوان در ۲۰ اسفند ۱۳۹۸ [۱۰ مارس ۲۰۲۰] حکم هیئت عمومی به شماره ۶۰۴-الف/۱۵ (دو:الف)/الف/۲۶ (چهار)/ب/۴۳-هیئت عمومی («حکم جزئی») را در پرونده‌های حاضر صادر کرد.^۱ مسئله مورد اختلاف در حکم جزئی مذکور ادعاهای مطرح شده جمهوری اسلامی ایران («ایران») بابت پرداخت غرامت از سوی ایالات متحده آمریکا («ایالات متحده») بابت خسارات علی‌الادعا متحمل شده ایران در نتیجه عدول ایالات متحده از تعهدات خود ذیل بیانیه‌های الجزایر^۲ مبنی بر انجام ترتیبات انتقال اموال عینی ایران مشمول قلمرو قضایی ایالات متحده در ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] یعنی زمان انعقاد بیانیه‌های الجزایر و اعاده وضعیت مالی ایران به وضعیت مالی موجود قبل از ۲۳ آبان ۱۳۵۸ [۱۴ نوامبر ۱۹۷۹] بود.^۳ اموالی که در پرونده‌های حاضر موضوع اصلی اختلاف بودند، اموال عینی دارای ماهیت غیرنظامی‌ای بودند که ایران در مجموعه‌ای از ادعاهای مجزا («ادعاهای جداگانه») شناسایی کرد.

۲- دیوان در این حکم جزئی برخی ادعاهای جداگانه ایران را رد و دیگر موارد را تأیید کرد و در تعدادی از ادعاهای جداگانه تأییدشده شامل موارد آتی حکم به جبران خسارت داد: (یک) ادعای ز-۱۰۵ (اداره آب و برق خوزستان/اکساید کورپ.)؛ (دو) ادعای ز-۳۲ (موزه ایران باستان/مؤسسه شرق‌شناسی دانشگاه شیکاگو)؛

^۱ جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، حکم شماره ۶۰۴-الف/۱۵ (دو:الف)/الف/۲۶ (چهار)/ب/۴۳-هیئت عمومی (۲۰ اسفند ۱۳۹۸ [۱۰ مارس ۲۰۲۰]).

^۲ بیانیه دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر (بیانیه عمومی)، ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱]، گزارش آراء دیوان داوری، ج ۱، ص ۳، و بیانیه دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر راجع به حل و فصل دعوی توسط دولت ایالات متحده آمریکا و جمهوری اسلامی ایران (بیانیه حل و فصل دعوی)، ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱]، گزارش آراء دیوان داوری، ج ۱، ص ۹ (متفقاً، «بیانیه‌های الجزایر»).

^۳ رئیس جمهور ایالات متحده در ۲۳ آبان ۱۳۵۸ [۱۴ نوامبر ۱۹۷۹] دستور اجرایی شماره ۱۲۱۷۰ را صادر کرد که به موجب آن، «کلیه اموال و علائق دولت ایران و سازمانها و مؤسسات تحت کنترل آن دولت و بانک مرکزی ایران که در قلمرو قضایی ایالات متحده قرار دارد یا قرار گیرد و یا در ید یا کنترل اشخاص مشمول قلمرو قضایی ایالات متحده بوده یا در آید»، مسدود شد.

(سه) ادعای تکمیلی ۵۵-۲) (ایران ایر/پلسی دینامیکس کورپ.)؛ (چهار) ادعاهای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-۲) (ایران ایر/گمرک ایالات متحده)؛ (پنج) ادعای ز-۷ (وزارت راه و ترابری ایران) (وزارت راه و ترابری) (بندر ونکوور)؛ (شش) ادعای ز-۸ (وزارت راه و ترابری/گالف پورتنس کریتینگ کو.)؛ و (هفت) ادعای ز-۱۳ (وزارت راه و ترابری/شیپ‌ساید پکینگ کو. «شیپ‌ساید»)^۴.

۳- ایالات متحده در ۲۱ فروردین ۱۳۹۹ [نهم آوریل ۲۰۲۰] درخواستی برای تصحیح حکم جزئی و برای حکمی اضافی تسلیم نمود (از این به بعد به این درخواست‌ها تحت عنوان «درخواست»، «درخواست تصحیح» یا «درخواست حکم اضافی» ارجاع داده می‌شود)^۵.

۴- ایران در ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۹ [۳۰ آوریل ۲۰۲۰] نظرات خود را در خصوص درخواست ایالات متحده تسلیم نمود.

۵- ایالات متحده در ۲۵ اردیبهشت ۱۳۹۹ [۱۴ مه ۲۰۲۰] پاسخ خود را به نظرات مورخ ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۹ [۳۰ آوریل ۲۰۲۰] ایران تسلیم نمود.

۶- ایران در هشتم خرداد ۱۳۹۹ [۲۸ مه ۲۰۲۰] نظرات خود را در خصوص پاسخ مورخ ۲۵ اردیبهشت ۱۳۹۹ [۱۴ مه ۲۰۲۰] ایالات متحده تسلیم نمود.

دو- درخواست تصحیح

۷- دیوان مطابق ماده ۳۶ قواعد آیین دادرسی خود («قواعد دیوان») می‌تواند «هرگونه اشتباه محاسبه، غلط‌های انشائی و املائی یا اشتباهاتی از این دست را تصحیح کند»^۶.

^۴ بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۳۸۶ (ادعای ز-۱۰۵)؛ بند ۲۴۶۴ (ادعای ز-۳۲)؛ بند ۲۲۶۹ (ادعای تکمیلی ۵۵-۲)؛ بند ۲۳۰۷ (ادعاهای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-۲)؛ بند ۲۱۷۲ (ادعای ز-۷)؛ بند ۲۰۸۴ (ادعای ز-۸)؛ و بند ۲۲۰۸ (ادعای ز-۱۳).

^۵ «درخواست ایالات متحده برای تصحیح رای و رای اضافی»، ۱۸ فروردین ۱۳۹۹ [ششم آوریل ۲۰۲۰].

^۶ ماده ۳۶ قواعد آیین دادرسی دیوان در بخش مربوطه مقرر می‌دارد:

الف- جزئیات بیشتر در خصوص محاسبات دیوان از بهره پیش از صدور حکم

۱- اظهارات طرفین

۸- ایالات متحده خواهان تصحیح محاسبات مربوط به بهره پیش از صدور حکم بر مبلغ مورد حکم دیوان در ادعای ز-۱۰۵ می‌باشد.^۷ ایالات متحده مدعی است که نیاز است که تا «طرفین بتوانند تشخیص دهند که آیا در این محاسبات [در بهره پیش از صدور حکم] اشتباهی رخ داده» اطلاعات بیشتر راجع به محاسبات دیوان لازم است. بر این اساس، ایالات متحده با استناد به ماده ۳۶ قواعد دیوان موارد آتی را درخواست می‌کند: (یک) اعلام منبع نرخ‌های پایه بهره‌ای که دیوان در محاسبه بهره پیش از صدور حکم بر مبالغ مورد حکم در حکم جزئی مذکور بر آن‌ها اتکاء کرده است؛ و (دو) توضیح روش اصلی محاسبات دیوان.

۹- ایالات متحده به نحو جایگزین اطلاعات مشابهی را ذیل ماده ۳۵ قواعد دیوان (در خصوص تفسیر حکم) درخواست می‌کند.^۸

۱۰- ایالات متحده مدعی است که اگر اطلاعات اضافی درخواست شده اعلام نشود، «ایالات متحده از توانایی ارزیابی صحت ... محاسبات [دیوان]» از بهره پیش از صدور حکم «محروم خواهد ماند».

۱۱- ایران ادعا می‌کند که درخواست ایالات متحده ذیل ماده ۳۶ قواعد دیوان مبنی بر اعلام اطلاعات اضافی فاقد مبنای حقوقی ذیل قواعد دیوان یا رویه دیوان است. ایران راجع به درخواست جایگزین ایالات متحده ذیل ماده ۳۵ قواعد دیوان مدعی است که «هیچ امر مبهمی، به نحوی که نیازمند تفسیر دیوان [تحت آن مقرر] باشد،

۱. هر یک از طرف‌های داوری می‌تواند ظرف سی روز پس از دریافت حکم، از دیوان داوری تقاضا کند که هرگونه اشتباه محاسبه، غلط‌های انشائی و املائی یا اشتباهاتی از این دست را تصحیح کند. ...

^۷ بنگرید به بندهای ۱۹-۲۳ پایین.

^۸ ماده ۳۵ قواعد دیوان در بخش مربوطه مقرر می‌دارد:

۱. هر یک از طرف‌ها می‌تواند ظرف سی روز پس از دریافت حکم، ضمن اطلاع به طرف دیگر، از دیوان داوری تقاضا کند که تفسیری از حکم بدست دهد.

در تصمیم دیوان در مورد روشی که به واسطه آن بهره پیش از صدور حکم را محاسبه کرده است نمی‌توان نشان داد».

۲- تصمیم دیوان

۱۲- به عنوان مسئله‌ای مقدماتی، روش و مبنای تعیین بهره پیش از صدور حکم در خصوص مبالغ مورد حکم در محدوده اختیارات خود دیوان قرار دارند. دیوان در حکم جزئی با تفصیل و دقت کافی به تشریح روشی که به واسطه آن این اختیارات را اعمال کرده، به شرح زیر، پرداخته است:

دیوان نسبت به کلیه مبالغ حکم داده شده به نفع ایران به بهره ساده بابت ادعاهای جداگانه این دولت با نرخ سالانه (بر پایه هر سال ۳۶۵ روز) معادل میانگین نرخ پایه بهره بانکی در ایالات متحده طی دوره‌ای از تاریخ‌هایی که دیوان تعیین کرده به بهره به شرح زیر از آن زمان [...] جاری خواهد شد تا و به انضمام تاریخ صدور این حکم جزئی حکم می‌دهد.^۹

۱۳- ماده ۳۶ قواعد دیوان صرفاً به یک طرف اجازه می‌دهد تا درخواست نماید که دیوان هرگونه اشتباه «محاسبه» غلط‌های «انشائی و املائی» یا هرگونه اشتباه «از این دست» در حکم را تصحیح نماید.^{۱۰} درخواست کنونی ایالات متحده مبنی بر این که دیوان اطلاعات اضافی راجع به محاسبات خود از بهره پیش از صدور حکم در حکم جزئی را ارائه نماید به وضوح به تصحیح این گونه اشتباهات ارتباطی ندارد. بدین ترتیب، این درخواست خارج از محدوده ماده ۳۶ است و باید رد شود.

۱۴- در خصوص درخواست جایگزین ایالات متحده ذیل ماده ۳۵ قواعد دیوان، هیچ ابهامی در لسان حکم جزئی در شرح روش و مبنای محاسبه بهره پیش از صدور حکم که بتواند تفسیر وفق آن مقرر را موجه نماید،

^۹ حکم جزئی، بند ۲۵۶۸.

^{۱۰} بنگرید به بند ۷ بالا.

وجود ندارد.^{۱۱} مجدداً تأکید می‌شود که حکم جزئی با تفصیل و دقت کافی، روش و مبنای محاسبه بهره پیش از صدور حکم را تشریح کرده است.^{۱۲}

۱۵- همچنین این امر دارای اهمیت است که لسان حکم جزئی تقریباً مشابه با لسانی است که دیوان در توصیف روش و مبنای محاسبه بهره پیش از صدور حکم در جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، حکم شماره هیئت عمومی-الف/۲۴/الف/۱۵ (چهار)-۶۰۲ مورخ ۱۱ تیر ۱۳۹۳ [دوم ژوئیه ۲۰۱۴] («حکم شماره ۶۰۲») استفاده کرده است که در آن هیچ یک از طرف‌ها هیچ‌گاه چنین القا نکردند که مبهم یا ناروشن است.^{۱۳} در واقع نه ایالات متحده و نه ایران هیچ‌گاه دقت محاسبات در خصوص بهره پیش از صدور حکم در حکم شماره ۶۰۲ را زیر سؤال نبردند یا در مورد منبع نرخ پایه استنادی یا روش استفاده شده توسط دیوان در محاسبه بهره پیش از صدور حکم برای آن حکم پرس و جو ننمودند.

۱۶- بنابر مراتب بالا، درخواست جایگزین ایالات متحده ذیل ماده ۳۵ قواعد دیوان نیز باید رد شود.

۱۷- گرچه هیچ الزامی ذیل قواعد دیوان یا جایی دیگر برای دیوان وجود ندارد، با این حال دیوان در اوضاع و احوال مربوطه آمادگی دارد تا برخی جزئیات اضافی راجع به محاسبه بهره پیش از صدور حکم خود در حکم جزئی به طرفین ارائه دهد.

^{۱۱} به عنوان نمونه بنگرید به پل دونن دو روزیر و دیگران و جمهوری اسلامی ایران، تصمیم شماره ۱-۴۹۸-۵۷، بند ۶ (۲۱ بهمن ۱۳۶۵ [۱۰ فوریه ۱۹۸۷])، منتشره در گزارش آراء دیوان داور، ج ۱۴، ص ۱۰۰، ۱۰۲ (مقصود از بند ۱ ماده ۳۵ از قواعد دیوان این است که «تنها در مواقعی ... که انشای حکم مبهم باشد» اعمال شود)؛ *فورد ارو اسپیس اند کامیونیکیشنز کورپوریشن و جمهوری اسلامی ایران و دیگران*، تصمیم شماره ۱-۹۳-۵۹، بند ۶ (سوم اردیبهشت ۱۳۶۶ [۲۳ آوریل ۱۹۸۷])، منتشره در گزارش آراء دیوان داور، ج ۱۴، ص ۲۵۵، ۲۵۶ (مقصود از بند ۱ ماده ۳۵ از قواعد دیوان این است که «تنها هنگامی ... که حکم حاوی عبارات مبهمی باشد» اعمال شود).

^{۱۲} بنگرید به بند ۱۲ بالا.

^{۱۳} بنگرید به حکم شماره ۶۰۲، بند ۲۸۸.

۱۸- برای این محاسبه، دیوان بر همان منبع قابل دسترسی عمومی از داده‌های تاریخی مربوط به نرخ پایه استناد کرده است که دیوان در محاسبه بهره پیش از صدور حکم در حکم شماره ۶۰۲ استفاده کرده بود. مضافاً دیوان از همان مبنا و روشی استفاده کرده است که دیوان در حکم شماره ۶۰۲ استفاده کرده بود - یعنی دیوان بهره پیش از صدور حکم را مبتنی بر نرخ پایه بهره بانکی ماهیانه طی دوره مربوطه از تاریخ‌های اعلام شده در حکم جزئی که بهره نسبت به هر مبلغ مورد حکم تعلق می‌گرفت تا ۲۰ اسفند ۱۳۹۸ [۱۰ مارس ۲۰۲۰]، تاریخ ثبت حکم جزئی، محاسبه کرد. بابت این محاسبات، دیوان از اطلاعات نرخ پایه‌ای استفاده کرد که در آن زمان در دسترس عموم قرار داشت.

ب- ادعای ز-۱۰۵

۱- اظهارات طرفین

۱۹- همان‌طور که گفته شده ایالات متحده ادعا می‌کند که دیوان در محاسبه بهره پیش از صدور حکم برای ادعای ز-۱۰۵ دچار اشتباه شده است. بر این اساس، این دولت درخواست می‌کند که دیوان به تصحیح مناسب پردازد.

۲۰- به نظر ایران گرچه ایالات متحده اشاره دارد که دیوان در محاسبه بهره پیش از حکم دچار اشتباه شده است، اما ایالات متحده نتوانسته اظهار دارد که چه تصحیحی باید انجام شود یا به شناسایی این امر پردازد که چه روش یا اطلاعاتی باید برای تصحیح مورد استفاده قرار گیرد. ایران استدلال می‌کند که در نتیجه، درخواست تصحیح ایالات متحده صحیحاً در چارچوب ماده ۳۶ قواعد دیوان نمی‌گنجد.

۲- تصمیم دیوان

۲۱- دیوان در حکم جزئی مقرر داشت که بهره پیش از صدور حکم به مبلغ ۱۴،۹۷۲ دلار آمریکا حکم شده در خصوص ادعای ز-۱۰۵ از هشتم مهر ۱۳۶۲ [۳۰ سپتامبر ۱۹۸۳] تا تاریخ ثبت حکم جزئی جاری خواهد

شد و متعاقباً مبلغ ۴۰،۱۹۱/۵۷ دلار آمریکا را به عنوان بهره پیش از صدور حکم در این ادعا به نفع ایران مورد حکم قرار داد.^{۱۴}

۲۲- دیوان تصدیق می کند که در حکم جزئی، بهره پیش از صدور حکم در خصوص ادعای ز-۱۰۵ به مبلغ ۱۴،۹۷۲ دلار آمریکا را، چنان که در حکم جزئی تصریح شده، به جای محاسبه از هشتم مهر ۱۳۶۲ [۳۰ سپتامبر ۱۹۸۳]، از اوایل مرداد ۱۳۶۰ [پایان اوت ۱۹۸۱] محاسبه کرده است. بدین ترتیب، در نتیجه این اشتباه، اشتباهی در محاسبه رخ داده که باید وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان تصحیح شود.

۲۳- مبلغ واقعی بهره پیش از صدور حکم به مبلغ ۱۴،۹۷۲ دلار آمریکا در خصوص ادعای ز-۱۰۵، محاسبه شده از هشتم مهر ۱۳۶۲ [۳۰ سپتامبر ۱۹۸۳] تا ۲۰ اسفند ۱۳۹۸ [۱۰ مارس ۲۰۲۰]، یعنی تاریخ ثبت حکم جزئی، ۳۵،۸۱۰/۸۱ دلار آمریکا می باشد. این حکم جزئی بر این اساس تصحیح می شود. صفحه تصحیح شده از این حکم جزئی ضمیمه می شود.

ب- ادعای ز-۳۲

۱- مقدمه

۲۴- ایران در ادعای ز-۳۲، از جمله، خواهان خسارات ناشی از حق الزحمه های حقوقی ای است که در دفاع از برخی آثار باستانی استخراج شده از مجموعه چغامیش در ایران و قرض داده شده به مؤسسه شرق شناسی دانشگاه شیکاگو در رسیدگی های توقیف در پیشگاه دادگاه ناحیه ای ایالات متحده برای ناحیه ایلینوی در قضیه جنی روبین و دیگران علیه فیلد میوزیوم اف نچرال هیستوری، دانشگاه شیکاگو، مؤسسه شرق شناسی و ایران

^{۱۴} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۵۹۷.

«دادرسی روبین» متحمل شده است.^{۱۵} آثار چغامیش در دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [۲۲ آوریل ۲۰۱۵] به طور کامل به ایران مسترد شد.^{۱۶}

۲۵- ایران در نامه‌ای مورخ پنجم آذر ۱۳۹۵ [۲۵ نوامبر ۲۰۱۶] به دیوان تصریح کرد که در ادعای ز-۳۲ خواهان «فقط نصف هزینه‌های حقوقی که تا تاریخ ۲۲ آوریل ۲۰۱۵، یعنی زمانی که آثار باستانی به ایران بازگردانده شد، متحمل شده است» بوده است.^{۱۷}

۲۶- دیوان در ادعای ز-۳۲ «۵۰ درصد مجموع حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی تحمیل شده بر ایران از تیر/مرداد ۱۳۸۵ تا خرداد/تیر ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ تا ژوئن ۲۰۱۵] در دادرسی روبین، یا مبلغ ۸۵۲،۷۰۹/۷۵ دلار آمریکا به نفع ایران حکم داد.^{۱۸} به نحو مشخص‌تر، دیوان ۵۰ درصد حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی موجود در سه دسته از صورت‌حساب‌ها از وکلای ایران، که ایران را از تیر/مرداد ۱۳۸۵ [ژوئیه ۲۰۰۶] تا پایان رسیدگی‌های توقیف در دادرسی روبین مدیون می‌کرد، را به شرح آتی به نفع ایران حکم نمود: (یک) ۸۶۳،۲۶۸/۹۶ دلار آمریکا بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و تیر/مرداد ۱۳۹۱ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ژوئیه ۲۰۱۲]... (دو) ۶۵۸،۹۴۹/۴۵ دلار آمریکا بین مرداد/شهریور ۱۳۹۱ و شهریور/مهر ۱۳۹۳ [اوت ۲۰۱۲ و سپتامبر ۲۰۱۴]؛ و (سه) ۱۸۳،۲۰۱/۱۶ دلار آمریکا بین آبان/آذر ۱۳۹۳ و خرداد/تیر ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ و ژوئن ۲۰۱۵]...».^{۱۹}

۲۷- مبلغ ۱۸۳،۲۰۱/۱۶ دلار آمریکا برای دوره آبان/آذر ۱۳۹۳ تا خرداد/تیر ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ تا ژوئن ۲۰۱۵] تحت پوشش شش صورت‌حساب صادر شده توسط دارالوکاله مولولامکن است. آخرین این

^{۱۵} ایران در ادعای ز-۳۲ ابتدائاً خواهان استرداد آثار چغامیش نیز بود. بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۱۰۶۹ و ۱۱۰۱.

^{۱۶} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۴۳۹.

^{۱۷} نیز بنگرید به نامه نماینده رابط جمهوری اسلامی ایران به دیوان در ۱۳ خرداد ۱۳۹۵ [دوم ژوئن ۲۰۱۶] (که در آن صورت‌حساب‌هایی بابت «هزینه‌های حقوقی [ای] که خواهان در نتیجه پرونده توقیف در ایالات متحده در دوره زمانی بین اول اکتبر ۲۰۱۴ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵ متحمل گردیده است» ارائه شده است).

^{۱۸} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۴۶۳.

^{۱۹} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۴۵۶. نیز بنگرید به همان، بند ۲۴۶۳.

صورت حساب‌ها، مورخ ۱۱ خرداد ۱۳۹۴ [اول ژوئن ۲۰۱۵]، شامل ده مدخل زمانی و پنج مدخل هزینه مورخ پس از دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [۲۲ آوریل ۲۰۱۵] و مجموعاً به مبلغ ۸,۶۶۹/۷۹ دلار آمریکا می‌باشد.

۲- اظهارات طرفین

۲۸- ایالات متحده مدعی است که دیوان در حکم جزئی هنگام محاسبه حکم خود برای دوره آبان/آذر ۱۳۹۳ تا خرداد/تیر ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ تا ژوئن ۲۰۱۵] اشتباهاً مبلغ ۸,۶۶۹/۷۹ دلار آمریکا را به عنوان حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی متحمل شده توسط ایران پس از دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [۲۲ آوریل ۲۰۱۵] جا داده است. ایالات متحده خاطر نشان می‌کند که اختلافی وجود ندارد که ایران مستحق حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی پس از دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [۲۲ آوریل ۲۰۱۵] یعنی زمان انتقال آثار چغامیش به ایران، نمی‌باشد. بر این اساس، ایالات متحده درخواست می‌کند که دیوان حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی در خصوص ادعای ز-۳۲ را تا نصف این مبلغ، یا ۴,۳۳۴/۹۰ دلار آمریکا، از حکم خود کسر کند و مطابق آن، اصلاحاتی را در بهره پیش از صدور حکم به عمل آورد.

۲۹- ایران در نظرات خود در ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۹ [۳۰ آوریل ۲۰۲۰] بر درخواست تصحیح ایالات متحده ادعا می‌کند:

اگرچه دیوان به مبلغ ۱۸۳۲۰۱/۱۷ دلار به عنوان هزینه‌های حقوقی که ایران برای دوره زمانی نوامبر ۲۰۱۴ تا ژوئن ۲۰۱۵ متحمل شده است اشاره می‌کند، اما ارجاعات حکم جزئی به دوره پس از ۲۲ آوریل ۲۰۱۵ چیزی بیش از یک سهوالقلم نیست که اثری بر مجموع مبلغ مورد حکم دیوان داشته باشد.

در این ارتباط، ایران ضمن اشاره به اظهاریه اقامه شده توسط مشاور خود در جلسات استماع و نامه‌ها و مدارکی که پس از جلسات استماع به دیوان تسلیم نموده، مدعی است که در واقع دیوان در خصوص دوره آبان/آذر ۱۳۹۳

تا دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ تا ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] به اشتباه مبلغ ۴۸۰/۱۶ دلار آمریکا کمتر از مبلغ واقعی ای که ایران به وکلایش مدیون شده را به نفع ایران حکم داده است.

۳۰- به نظر ایران، ایالات متحده هیچ گونه اشتباه محاسباتی را در حکم جزئی شناسایی نکرده است. با این حال، ایران ادعا می کند که اگر دیوان «در پی بازنگری در تصمیم خود در رابطه با هزینه های حقوقی ایران برای دوره نوامبر تا ۲۲ آوریل ۲۰۱۵ باشد، چنین بازنگری مجددی باید خسارات واقعی ایران را برای کل دوره ها ... در نظر بگیرد».

۳- تصمیم دیوان

۳۱- دیوان این امر را مورد شناسایی قرار می دهد که در تعیین خسارات متحمل شده ایران بین آبان/آذر ۱۳۹۳ تا دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] (تاریخ استرداد آثار چغامیش به ایران) در حکم جزئی اشتباهاً ده مدخل زمانی و پنج مدخل هزینه را در صورت حساب ۱۱ خرداد ۱۳۹۴ [یکم ژوئن ۲۰۱۵] مولولامکن که تاریخ آن پس از دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [۲۲ آوریل ۲۰۱۵] و مجموعاً ۸،۶۶۹/۷۹ دلار آمریکا می باشد، جا داده است. بدین ترتیب، در نتیجه این اشتباه، اشتباهی در محاسبه رخ داده است که باید وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان تصحیح شود. نتیجتاً دیوان حکم خود بابت حق الزحمه ها و هزینه های حقوقی در خصوص ادعای ز-۳۲ را تا ۵۰ درصد از ۸،۶۶۹/۷۹ دلار آمریکا^{۲۰}، یا ۴،۳۳۴/۹۰ دلار آمریکا تقلیل می دهد. بنابراین مبلغ تصحیح شده مورد حکم ۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا می باشد.

۳۲- مضافاً، دیوان به منظور در نظر گرفتن این تصحیح، مبلغ بهره پیش از صدور حکم در خصوص ادعای ز-۳۲ را به مبلغ ۲۹۸،۱۳۷/۷۲ دلار آمریکا به صورت نزولی تعدیل می کند.

۳۳- صفحات تصحیح شده از حکم جزئی ضمیمه می شود.

^{۲۰} بنگرید به بند ۲۶ بالا.

۳۴- دیوان تا اندازه‌ای که ایران نیز خواهان تصحیح حکم نسبت به حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی در خصوص ادعای ز-۳۲ است،^{۲۱} خود را به چنین درخواستی مشغول نمی‌دارد زیرا این درخواست «ظرف سی روز پس از دریافت حکم» چنان که در ماده ۳۶ قواعد دیوان مقرر شده، ارائه نگردیده است.

ت- ادعای تکمیلی ۵۵-(۲) و ادعای ز-۱۱/ادعای تکمیلی ۶۷-(۲)

۱- مقدمه

۳۵- در ادعای تکمیلی ۵۵-(۲)، دیوان در حکم جزئی مبلغ ۱۲،۹۹۱/۸۰ دلار آمریکا به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار سه فعال‌کننده حکم نمود.^{۲۲} دیوان در ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-(۲) مبلغ ۱۴،۷۱۹/۴۸ دلار آمریکا به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار ۱۵ قطعه هواپیما حکم داد.^{۲۳}

۳۶- دیوان به منظور ارزیابی ارزش منصفانه بازار اقلام مورد اختلاف در این ادعاها به اعمال رهیافت هزینه پرداخت.^{۲۴}

۲- اظهارات طرفین

۳۷- ایالات متحده درخواست می‌کند «که دیوان برخی از اشتباهات در محاسبه کهنگی فن‌آوری در ارتباط با ادعای تکمیلی ۵۵-(۲) و ادعاهای جی-۱۱ و مکمل (۲)-۶۷ را تصحیح کند». ایالات متحده در ارتباط با ادعای تکمیلی ۵۵-(۲) مدعی است که حکم جزئی به اشتباه به اعمال کسری ۶/۳۶ درصد برای منسوخ بودن فنی پرداخته است، در صورتی که دیوان در دلایل خود برای این ادعا مقرر داشته است که تعدیلی ۹ درصدی

^{۲۱} بنگرید به بندهای ۲۹-۳۰ بالا.

^{۲۲} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۲۶۸.

^{۲۳} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۳۰۷.

^{۲۴} بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۲۲۵۸ و ۲۲۹۸.

باید اعمال شود.^{۲۵} ایالات متحده بدین ترتیب درخواست می کند که ۶۰۳/۰۵ دلار آمریکا از ارزیابی حکم جزئی از ارزش منصفانه بازار سه فعال کننده مورد اختلاف کسر شود.

۳۸- ایالات متحده در ارتباط با ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-۲ مدعی است که حکم جزئی به اشتباه به اعمال کسری ۷/۸۲ درصد برای منسوخ بودن پرداخته است، در صورتی که مقرر شده بود که تعدیلی ۱۲ درصدی اعمال خواهد شد.^{۲۶} ایالات متحده بدین ترتیب درخواست می کند که ۶۶۷/۰۷ دلار آمریکا از ارزیابی حکم جزئی از ارزش منصفانه بازار قطعات هواپیمای مورد اختلاف کسر شود.

۳۹- دیوان متذکر می گردد که تعدیلات برای منسوخ بودن فنی ۹ و ۱۲ درصد در واقع در حکم جزئی، به ترتیب، برای ادعای تکمیلی ۵۵-۲ و ادعای ز-۱۱/ادعای تکمیلی ۶۷-۲ در محاسبه ارزش منصفانه بازار اقلام مورد اختلاف اعمال شده است.^{۲۷} با این حال، تفاوت در این است که حکم جزئی تعدیلات ۹ و ۱۲ درصد را بر مبنای قیمت تخمینی اولیه اقلام محاسبه کرده است، در حالی که ایالات متحده پیشنهاد محاسبه تعدیلات ۹ و ۱۲ درصد را بر مبنای ارزش شاخص شده بالاتری از اقلام می دهد.

۴۰- ایالات متحده خاطر نشان می کند که دیوان در ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ج-۱۹۹۶ کسری ها بابت منسوخ بودن فنی را بر مبنای ارزش شاخص شده اقلام، و نه ارزش اولیه آنها، محاسبه کرده است. ایالات متحده می افزاید که هیچ اشاره ای در متن حکم جزئی مبنی بر «قصد دیوان برای اعمال روش محاسباتی متفاوت فقط در دو مورد از یازده ارزیابی رویکرد محاسبه هزینه انجام شده در این پرونده» وجود ندارد.

۴۱- ایران مدعی است که اشتباهات ادعایی ایالات متحده وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان اشتباهات محاسباتی محسوب نمی شوند. بنابر اظهارات ایران، این امر که دیوان تصمیم گرفته که هر دوی تعدیلات شاخص و منسوخ

^{۲۵} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۲۶۴.

^{۲۶} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۳۰۳.

^{۲۷} بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۲۲۶۴ (ادعای تکمیلی ۵۵-۲) و ۲۳۰۳ (ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-۲).

بودن فنی را بر قیمت اولیه در ادعای تکمیلی ۵۵- (۲)، ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) اعمال کند، اشتباه محاسباتی نیست؛ اگر تصمیم گرفته بود که تعدیلات (یعنی شاخص و استهلاك برای منسوخ بودن فنی) را در نظمی ترتیبی انجام دهد، مراحل انجام محاسبه قاعدتاً در هر مرحله از حکم جزئی باید تعریف می شد، چنان که دیوان برای کسری های مناسب به منظور در نظر گرفتن وضعیت فیزیکی اقلام در تاریخ ارزیابی چنین کرده است. مضافاً، ایران ادعا می کند که مقایسه ایالات متحده در مورد رویکردهای پذیرفته شده توسط دیوان در ادعای تکمیلی ۵۵- (۲)، ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) از یک سو، و ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ث/ج-۱۹۹۶ از سوی دیگر، ذی ربط نیست. ایران در ارتباط با ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ث/ج-۱۹۹۶ می افزاید که دیوان ظاهراً روش دیگری برای اعمال تعدیلات انتخاب نموده است.

۳- تصمیم دیوان

۴۲- محاسبات دیوان از ارزش های منصفانه بازار اقلام مورد اختلاف در (یک) ادعای تکمیلی ۵۵- (۲)، ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) و (دو) ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ث/ج-۱۹۹۶ همگی مبتنی بر رهیافت هزینه هستند. با این حال، روشی که دیوان به واسطه آن به اجرای رهیافت هزینه پرداخته است، میان دو دسته از ادعاها متفاوت می باشد: حکم جزئی برای ادعای تکمیلی ۵۵- (۲)، ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) به محاسبه تعدیلات برای استهلاك بر مبنای قیمت های اولیه اقلام پرداخته است؛ در مقابل، حکم جزئی برای ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ث/ج-۱۹۹۶ به محاسبه آن تعدیلات بر مبنای ارزش های شاخص شده بالاتر اقلام پرداخته است، که با افزایش قیمت های اولیه بر مبنای شاخص های قیمت تولید کننده تعیین شده است.

۴۳- دیوان تصدیق می کند که در حکم جزئی قصد نداشته است که رهیافت هزینه متفاوتی در این دو دسته ادعاها اجرا نماید. در غیر این صورت، هیچ دلیل موجهی برای اجرای ناسازگار روش مشابه (رهیافت هزینه) برای هدفی مشابه (تعیین ارزش منصفانه بازار اموال عینی) وجود ندارد. این اجرای ناسازگار رهیافت هزینه نتیجه اشتباه در محاسبه است که باید وفق ماده ۳۶ قواعد دیوان تصحیح گردد.

۴۴- دیوان مقرر می‌دارد که اجرای صحیح رهیافت هزینه همان است که در حکم جزئی در خصوص ادعاهای ز-۱۰۵، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴ و ث/ج-۱۹۹۶ پذیرفته شده است. بر این اساس، تعدیلات برای استهلاک باید بر مبنای ارزش‌های شاخص شده اقلام، که به نوبه خود به واسطه افزایش قیمت‌های اولیه اقلام بر مبنای شاخص‌های قیمت تولیدکننده مناسب تعیین شده‌اند، محاسبه شود.^{۲۸} بدین ترتیب، ارزش‌های منصفانه بازار اقلام مورد اختلاف در (یک) ادعای تکمیلی ۵۵- (۲) و (دو) ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲)، چنان‌که به درستی با اجرای رهیافت هزینه مجدداً محاسبه شده‌اند، به ترتیب از این قرارند: (یک) ۱۲،۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا^{۲۹} و (دو) ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا^{۳۰}.

۴۵- در نتیجه، مبلغ تصحیح شده مورد حکم در ادعای تکمیلی ۵۵- (۲) ۱۲،۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا و مبلغ تصحیح شده مورد حکم در ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) به مبلغ ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا می‌باشد.

۴۶- مضافاً، دیوان به منظور در نظر گرفتن این تصحیح‌ها مبلغ بهره پیش از صدور حکم مورد حکم در ادعای تکمیلی ۵۵- (۲) را به صورت نزولی به ۳۴،۴۴۸/۲۹ دلار آمریکا و مبلغ بهره پیش از صدور حکم مورد حکم در ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷- (۲) به صورت نزولی به ۳۹،۰۷۴/۲۸ دلار آمریکا تعدیل می‌کند.

^{۲۸} بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۲۳۸۴-۲۳۸۵ (ادعای ز-۱۰۵)؛ ۲۴۹۲-۲۴۹۳، ۲۴۹۲-۲۴۹۹ (ادعای ز-۱۷۲)؛ ۲۵۳۵-۲۵۳۶ (ادعای ز-۱۷۴)؛ ۲۵۵۱-۲۵۵۲، ۲۵۵۷-۲۵۵۸ (ادعای ث/ج-۱۹۹۶).

^{۲۹} این رقم حاصل مراحل آتی است: (یک) ۲۴،۷۳۳/۶۳ (ارزش اولیه) افزایش داده شده تا ۴۱/۶۸٪ (شاخص قیمت تولیدکننده) = ۳۵،۰۴۲/۶۱؛ (دو) ۳۵،۰۴۲/۶۱ منهای ۳،۱۵۳/۸۳ (۹٪ کسر به منظور در نظر گرفتن منسوخ بودن فنی) = ۳۱،۸۸۸/۷۸؛ (سه) ۳۱،۸۸۸/۷۸ منهای ۱۱،۱۶۱/۰۷ (۳۵٪ ضریب ۳۱،۸۸۸/۷۸ (کسر به منظور در نظر گرفتن وضعیت تعمیر شده)) = ۲۰،۷۲۷/۷۱؛ (چهار) ۲۰،۷۲۷/۷۱ منهای ۸،۳۳۸/۹۵ (منهای هزینه‌های تعمیر) = ۱۲،۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا (ارزش منصفانه بازار). بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۲۲۶۱-۲۲۶۷.

^{۳۰} این رقم حاصل مراحل آتی است: (یک) ۲۹،۷۵۳/۹۶ (ارزش اولیه) افزایش داده شده تا ۵۳/۳۴ درصد (شاخص قیمت تولیدکننده) = ۴۵،۶۲۴/۷۲؛ (دو) ۴۵،۶۲۴/۷۲ منهای ۵،۴۷۴/۹۶ (۱۲٪ کسر به منظور در نظر گرفتن منسوخ بودن فنی) = ۴۰،۱۴۹/۷۶؛ (سه) ۴۰،۱۴۹/۷۶ منهای ۱۴،۰۵۲/۴۱ (۳۵٪ ضریب ۴۰،۱۴۹/۷۶ (کسر به منظور در نظر گرفتن وضعیت تعمیر شده)) = ۲۶،۰۹۷/۳۵؛ (چهار) ۲۶،۰۹۷/۳۵ منهای ۱۲،۰۴۴/۹۳ (۳۰٪ ضریب ۲۶،۰۹۷/۳۵ (کسر به منظور در نظر گرفتن هزینه‌های تعمیر)) = ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا (ارزش منصفانه بازار). بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۲۳۰۰-۲۳۰۵.

۴۷- صفحات تصحیح شده از حکم جزئی ضمیمه می‌شود.

ث- ادعای ز-۷

۴۸- ایالات متحده درخواست می‌کند که دیوان اشتباهات مندرج در بندهای ۲۱۱۴ و ۲۱۴۸ از حکم جزئی را تصحیح نماید. ایالات متحده خاطر نشان می‌کند که: (یک) در بند ۲۱۱۴، ادعای ایران برای هزینه‌های انبار به اشتباه ۱،۹۷۷،۰۰۰ دلار آمریکا ذکر شده است که باید ۱،۹۶۷،۰۰۰ دلار آمریکا باشد؛ و (دو) در بند ۲۱۴۸، دی/بهمن ۱۳۵۹ [ژانویه ۱۹۸۱] در جمله نخست باید «دی/بهمن ۱۳۵۷ [ژانویه ۱۹۷۹]» باشد.

۴۹- ایران اعتراضی به تصحیح‌های درخواست شده ندارد.

۵۰- ایالات متحده غلط‌های انشائی و املائی در بندهای ۲۱۱۴ و ۲۱۴۸ از حکم جزئی شناسایی کرده است^{۳۱} که دیوان به موجب حکم حاضر تصحیح می‌کند.

۵۱- صفحات تصحیح شده حکم جزئی ضمیمه می‌شود.

ج- ادعای ز-۸

۵۲- ایالات متحده خواهان تصحیح بند ۱۹۸۳ از حکم جزئی است. ایالات متحده ادعا می‌کند که ادعاهای ایران بابت هزینه‌های انبار و بسته‌بندی مجدد ذیل ادعای ز-۸ مجموعاً ۱،۸۲۵،۰۱۰ دلار آمریکا، و نه ۸۵۲،۰۱۰/۲۶ دلار آمریکا، چنان که در حکم جزئی ذکر شده، می‌باشد.

۵۳- ایالات متحده همچنین درخواست می‌کند که دیوان اشتباهی انشائی در مبلغ بهره پیش از صدور حکم در خصوص حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی ذیل ادعای ز-۸ را تصحیح نماید؛ این مبلغ، که در بند ۲۵۸۲ حکم جزئی به مبلغ ۵۰،۶۶۱،۰۰۸ دلار آمریکا فهرست شده است، باید ۵۰،۶۶۱/۰۸ دلار آمریکا باشد.^{۳۲}

^{۳۱} بنگرید به بند ۴۸، بالا.

^{۳۲} این اشتباه تایپی فقط در متن انگلیسی حکم جزئی اتفاق افتاد، بنابراین، تصحیح متن فارسی لازم نیست.

۵۴- ایران اعتراضی به تصحیح‌های درخواست شده ندارد.

۵۵- ایالات متحده اشتباهات انشائی‌ای را در بندهای ۱۹۸۳ و ۲۵۸۲ از حکم جزئی شناسایی کرده است،^{۳۳}

که دیوان به موجب حکم حاضر تصحیح می‌کند.

۵۶- صفحات تصحیح شده از حکم جزئی ضمیمه می‌شود.

چ- ادعای ز-۱۳

۱- مقدمه

۵۷- در خصوص ادعای ز-۱۳، دیوان در حکم جزئی مقرر داشت که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه

عمومی در خصوص مواد ز-۱۳ را نقض کرده است.^{۳۴} بر این اساس، دیوان ایالات متحده را، از جمله، در

خصوص هزینه‌های انباری که وزارت راه و ترابری بابت مواد ز-۱۳ پس از ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱]،

یعنی اولین تاریخی که وزارت راه و ترابری به تخمین دیوان می‌توانست آن ارقام را به ایران حمل کند، تا بهمن

۱۳۶۲ [پایان ژانویه ۱۹۸۴]، یعنی زمان حمل مواد ز-۱۳ به ایران، متحمل شده است، نسبت به ایران مسؤول

دانست.^{۳۵} دیوان در ادامه خسارت زیر را به نفع ایران حکم داد:

دیوان حکم می‌کند که بهترین ادله موجود در سوابق جهت تعیین مخارج ماهانه متحمله وزارت راه و

ترابری بابت مواد ز-۱۳ مبلغی است که طی موافقت‌نامه حل و فصل ۱۶ دی ۱۳۶۲ [ششم ژانویه ۱۹۸۴]

بین وزارت راه و ترابری و شیپ ساید مورد توافق قرار گرفت. وزارت راه و ترابری در موافقت‌نامه حل

^{۳۳} بنگرید به بندهای ۵۲ و ۵۳، بالا.

^{۳۴} بنگرید به حکم جزئی، بند ۵۷۶.

^{۳۵} دیوان در بند ۲۱۹۹ حکم جزئی مقرر داشت:

به عنوان مسئله‌ای مقدماتی، دیوان مقرر می‌دارد که ایالات متحده بابت مخارج انبارداری مواد ز-۱۳ که به وزارت راه و

ترابری تحمیل شد، تا ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱]، یعنی اولین تاریخی که در نبود نقض بیانیه‌های الجزایر توسط

ایالات متحده به تخمین دیوان وزارت راه و ترابری احتمالاً می‌توانست آن ارقام را به ایران حمل کند، در قبال ایران

مسؤول نیست. از این رو ایالات متحده فقط بابت مخارج انبارداری متحمله توسط وزارت راه و ترابری پس از آن تاریخ

و تا ۱۱ بهمن ۱۳۶۲ [پایان ژانویه ۱۹۸۴]، یعنی زمانی که مواد ز-۱۳ به ایران حمل شد، در مقابل ایران مسؤول است.

و فصل توافق کرد که بابت مخارج انبارداری از ۱۱ اردیبهشت ۱۳۵۹ [اول مه ۱۹۸۰] تا ۱۰ دی ۱۳۶۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۸۳] مبلغ ۱۶۸،۰۰۰ دلار آمریکا به شیپ سایید پردازد. نتیجتاً، وزارت راه و ترابری توافق کرد که مخارج انبارداری را با نرخ ماهانه ۳،۸۱۸/۱۸ دلار آمریکا به شیپ سایید پرداخت نماید. بدین قرار، بر این اساس دیوان مقرر می‌دارد که مجموع مخارج انبارداری متحمل توسط وزارت راه و ترابری پس از ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱] تا ۱۱ بهمن ۱۳۶۲ [پایان ژانویه ۱۹۸۴]، مبلغ ۱۳۳،۶۲۳/۱۰ دلار آمریکا بوده است. نتیجتاً، دیوان این مبلغ را به نفع ایران حکم می‌دهد.^{۳۶}

۲- اظهارات طرفین

۵۸- ایالات متحده خواهان تصحیحی در ادعای ز-۱۳ است زیرا، وفق اظهارات ایالات متحده، دیوان در حکم جزئی مبلغ هزینه‌های انبار در حکم دادن خسارات به نفع ایران را به اشتباه محاسبه کرده است. به نظر ایالات متحده، گرچه مواد ز-۱۳ تا دی/بهمن ۱۳۶۲ [ژانویه ۱۹۸۴] به ایران حمل نشدند، اما ایران هیچ‌گونه هزینه انباری بابت دی/بهمن ۱۳۶۲ [ژانویه ۱۹۸۴] به شیپ سایید پرداخت نکرد. ایالات متحده استدلال می‌کند که بنابراین، وفق استدلال‌های دیوان، ایالات متحده باید صرفاً مسؤول هزینه‌های انبار متحمل شده پس از ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱] تا ۱۰ دی ۱۳۶۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۸۳] (یعنی دوره‌ای ۳۴ ماهه) تلقی شود. ایالات متحده ادعا می‌کند که محاسبه حکم جزئی از ۱۳۳،۶۲۳/۱۰ دلار آمریکا «به نظر میرسد اشتباهاً شامل دوره‌ای از یک بدهی ۳۵ ماهه است».

۵۹- ایران اظهار می‌دارد که «اگر دیوان تشخیص دهد که اشتباهی در محاسبه هزینه‌های انبارداری رخ داده است، ایران به قضاوت دیوان احترام می‌گذارد».

۳- تصمیم دیوان

۶۰- دیوان در حکم جزئی فرض گرفته است که وزارت راه و ترابری به پرداخت هزینه‌های انبارداری به شیپ سایید پس از ۱۰ دی ۱۳۶۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۸۳]، یعنی تاریخی که تا آن، وزارت راه و ترابری موظف به

^{۳۶} حکم جزئی، بند ۲۲۰۰ (پانوش حذف شده است).

پرداخت هزینه‌های انبارداری مطابق موافقت‌نامه حل و فصل ۱۶ دی ۱۳۶۲ [ششم ژانویه ۱۹۸۴] بوده،^{۳۷} تا بهمن ۱۳۶۲ [پایان ژانویه ۱۹۸۴]، یعنی زمان حمل مواد ز-۱۳ به ایران، ادامه داده است.^{۳۸} بر این اساس، دیوان خساراتی برابر با هزینه‌های انبارداری‌ای را به نفع ایران حکم داده است که وزارت راه و ترابری پس از ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱] تا بهمن ۱۳۶۲ [پایان ژانویه ۱۹۸۴] متحمل شده بوده است.^{۳۹}

۶۱- این که دیوان آن فرض را تغییر دهد و اکنون مقرر دارد که وزارت راه و ترابری هزینه‌های انبارداری را صرفاً تا ۱۰ دی ۱۳۶۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۸۳] پرداخته، موجد تصحیح اشتباه «محاسبه»، اشتباه «انشائی و املائی» یا اشتباهی «از این دست» در معنای ماده (۱) ۳۶ قواعد دیوان نمی‌باشد، بلکه این امر به معنای تجدیدنظر کردن در یکی از یافته‌های دیوان در حکم جزئی است. ولی دیوان نمی‌تواند چنین کند: همان‌طور که دیوان در جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، تصمیم شماره ۱۳۴-الف/۳/الف/۸/الف/۹/الف/۱۴/ب-۶۱-هیئت عمومی (۱۰ تیر ۱۳۹۰ [اول ژوئیه ۲۰۱۱]) مقرر داشته است، دیوان اختیار تجدیدنظر در حکمی قطعی و الزام‌آور ندارد.^{۴۰}

۶۲- بنابر مراتب بالا، دیوان درخواست ایالات متحده برای تصحیح ادعای ز-۱۳ را رد می‌کند.

سه- درخواست حکم اضافی

الف- اظهارات طرفین

۶۳- ایالات متحده با استناد به ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان خواهان حکمی اضافی بر حکم جزئی «در رابطه با دفاعیه‌ای که توسط ایالات متحده در ارتباط با ماده یک اعلامیه حل و فصل [اختلافات]» که به ادعای ایالات متحده «در روند دادرسی‌های دیوان طرح شد اما از اعطای حکم جزئی حذف شد» می‌باشد.

^{۳۷} بنگرید به بند ۵۷، بالا.

^{۳۸} بنگرید به بند ۵۷، بالا.

^{۳۹} بنگرید به حکم جزئی، بند ۲۲۰۰ و بند ۵۷، بالا.

^{۴۰} بنگرید به جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، تصمیم شماره ۱۳۴-الف/۳/الف/۸/الف/۹/الف/۱۴/ب-۶۱ هیئت عمومی، بند ۶۴ (۱۰ تیر ۱۳۹۰ [اول ژوئیه ۲۰۱۱]).

۶۴- بطور مشخص تر، ایالات متحده مدعی است که در گروه دعاوی مطروحه توسط وزارت راه و ترابری، ایالات متحده دفاعی مبتنی بر سببیت بر اساس تعهدات طرفین ذیل ماده یک بیانیه حل و فصل دعاوی،^{۴۱} به منظور حل و فصل ادعاها از طریق دیوان وفق ماده دوی همان بیانیه، مطرح کرده است.^{۴۲} علی رغم ارائه شدن این دفاعیه، ایالات متحده می افزاید که دیوان این دفاعیه را در حکم جزئی مورد توجه قرار نداده است و دیوان «حتی یکبار ... به ماده ۱ [موافقت نامه حل و فصل دعاوی] اشاره نکرد». ایالات متحده «درخواست یک حکم الحاقی دیگر

^{۴۱} ماده یک موافقت نامه حل و فصل دعاوی مقرر می دارد:

ایران و ایالات متحده ادعاهای مشروحه در ماده ۲ را از طریق توافق بین طرفین مستقیم دعوا حل و فصل خواهند نمود. هر یک از ادعاهائی که ظرف شش ماه از تاریخ اجرای این بیانیه حل و فصل نشود، طبق شرایط مندرج در این بیانیه به حکمیت شخص ثالث ارجاع خواهد گردید. دوره شش ماهه مذکور برای یک بار با درخواست هر یک از طرفین برای مدت سه ماه دیگر می تواند تمدید شود.

ماده دوی همان موافقت نامه به نوبه خود مقرر می دارد:

۱. بدین وسیله یک هیئت داوری (هیئت رسیدگی به ادعاهای ایران و ایالات متحده) بمنظور اتخاذ تصمیم درباره ادعاهای اتباع ایالات متحده علیه ایران و ادعاهای اتباع ایران علیه ایالات متحده و هرگونه ادعای متقابل ناشی از قرارداد فیما بین، معامله یا پیش آمدی که مبنای ادعای آن تبعه باشد، تشکیل می گردد؛ در صورتی که این گونه ادعاها و ادعاهای متقابل در تاریخ این بیانیه پابرجا بوده، اعم از اینکه در دادگاهی مطرح شده یا مطرح نشده باشد، و ناشی از دیون، قراردادهای (شامل اعتبارات اسنادی یا ضمانتهای بانکی)، ضبط اموال و یا هر اقدام دیگری که مؤثر در حقوق مالکیت باشد. موارد مندرج در بند ۱۱ بیانیه مورخ ۲۹ دی ماه ۱۳۵۹ (۱۹ ژانویه ۱۹۸۱) دولت الجزایر و ادعاهای ناشی از اقدامات ایالات متحده در قبال موارد مذکور در آن بند همچنین ادعاهای ناشی از قراردادهای تعهدآور فیما بین که در آن قراردادهای مشخصاً رسیدگی به دعاوی مربوطه در صلاحیت انحصاری دادگاههای صالحه ایران، با توجه به نظر مجلس شورای اسلامی ایران باشد، از این امر مستثنی هستند.

۲. هیئت داوری همچنین درباره ادعاهای رسمی ایالات متحده و ایران علیه یکدیگر ناشی از قراردادهای فیما بین در خصوص خرید و فروش اجناس و خدمات، صلاحیت داوری خواهد داشت.

^{۴۲} ایالات متحده در درخواست خود در خصوص حکم اضافی ادعا می کند که در جلسات استماع استدلال کرده است که بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات خزانه داری نمی توانسته مسبب تأخیر در حمل اموال وزارت راه و ترابری بین دی/بهمن ۱۳۵۹ و آبان/آذر ۱۳۶۰ [ژانویه و نوامبر ۱۹۸۱] باشد زیرا در آن دوران، ایران فعالانه به دنبال حل و فصل اختلافات با دارندگان خصوصی اموال خود در سازگاری با تعهد خود در راستای انجام این کار وفق ماده یک موافقت نامه حل و فصل بود.

می‌کند تا به درک این دلایل که چرا علیت دفاعی بر اساس ماده ۱ [موافقت‌نامه حل و فصل دعاوی] توسط دیوان پذیرفته نشد، آگاهی یابد».

۶۵- ایران ادعا می‌کند که درخواست ایالات متحده برای حکم اضافی باید رد شود زیرا این امر، چنان که در ماده ۳۷ قواعد دیوان مقرر شده، به «ادعا»یی مورد توجه واقع نشده ربطی ندارد بلکه، همان‌طور که ایالات متحده صراحتاً مدعی است، به «دفاعیه»ای علی‌الادعا مورد توجه واقع نشده مربوط است. ایران تأکید می‌کند که صدور حکم اضافی ذیل ماده ۳۷ قواعد دیوان مستلزم عدم توجه به یک «ادعا» از حکم می‌باشد. بر این اساس، ایران نتیجه می‌گیرد که درخواست ایالات متحده بر حکم اضافی «نمی‌تواند با هیچ ضابطه‌ای به عنوان یک درخواست معتبر برای صدور حکم اضافی طبق قواعد و رویه دیوان تلقی شود».

ب- تصمیم دیوان

۶۶- طرفین به نحوی بنیادین در این خصوص اختلاف دارند که آیا محدوده درخواست بر حکم اضافی ذیل ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان، چنان که ایران مدعی است، محدود به «ادعاها»ی ارائه شده اما مورد توجه واقع نشده در حکم است یا، چنان که ایالات متحده مدعی است، می‌تواند به دفاعیه «مورد توجه واقع نشده» نیز مربوط باشد.

۶۷- ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان مقرر می‌دارد:

هر یک از طرف‌ها می‌تواند ضمن اطلاع به طرف دیگر، ظرف سی روز پس از دریافت حکم از دیوان داوری تقاضا کند در مورد آن دسته از دعاوی که در جریان داوری ارائه شده، لکن در حکم ذکری از آن‌ها به میان نیامده، حکم تکمیلی صادر نماید.

بدین ترتیب، متن ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان صراحتاً محدوده درخواست بر حکم اضافی را به «دعاوی» مورد توجه واقع نشده محدود کرده است.

۶۸- به نظر دیوان، محل تردید است که اصطلاح «دعاوی» در ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان دربرگیرنده اصطلاح «دفاعیه‌ها» یا در همین ارتباط اصطلاحاتی از قبیل «استدلال‌ها» یا «مسائل» تفسیر شود.^{۴۳} نخست، رسیدن به این نتیجه که ماده (۱) ۳۷ بتواند چنین تفسیر شود، نیازمند فراتر رفتن از متن است. دوم و در هر حال، چنین تفسیری معمای دیگر و بنیادینی ایجاد می‌کند: اگر دیوان در قضیه‌ای ملموس، درخواستی بر حکم اضافی مبتنی بر دفاعیه (یا استدلال) مورد توجه واقع نشده را «موجه»^{۴۴} در نظر بگیرد، این امر ممکن است از طریق صدور حکمی جداگانه‌ای در عمل به تجدیدنظر در حکم اولیه منتهی شود. لکن، همان‌طور که در بالا گفته شد، دیوان اختیار تجدیدنظر در حکمی قطعی و الزام‌آور را ندارد.^{۴۵}

۶۹- در مورد کنونی، دیوان در پرتو ملاحظات خود در زیر نیازی به تصمیم‌گیری در این خصوص نمی‌بیند که آیا اصطلاح «دعاوی» در ماده (۱) ۳۷ قواعد دیوان می‌تواند دربرگیرنده «دفاعیه‌ها» نیز باشد یا خیر.

۷۰- به عنوان مسئله‌ای مقدماتی، دیوان متذکر می‌شود که تمام استدلال‌های مهم مطرح شده توسط طرفین، شامل دفاعیه ایالات متحده مبتنی بر ماده یک موافقت‌نامه حل و فصل را مورد توجه قرار داده است، خواه این استدلال‌ها صراحتاً در حکم جزئی ذکر شده باشند خواه نه. دیوان راجع به این مسئله که آیا حکم جزئی آن دفاعیه را مورد رسیدگی قرار داده است یا خیر، حکم می‌کند که حکم جزئی، به واسطه تعدادی از یافته‌های دیوان، ذاتاً به نحوی ضروری دفاعیه ایالات متحده مبتنی بر ماده یک موافقت‌نامه حل و فصل را رد کرده است،

^{۴۳} در این ارتباط باید متذکر شد که دیوان در کارهای مقدماتی قواعد داوری آنسیترال (۱۹۷۶ و ۲۰۱۰) نتوانسته هیچ‌گونه دلیلی برای درخواست حکم اضافی غیر از «دعاوی» یا «دعاوی متقابل» ارائه شده اما مورد توجه واقع نشده بیابد.

^{۴۴} ماده (۲) ۳۷ قواعد دیوان.

^{۴۵} بنگرید به بند ۶۱، بالا.

گرچه صراحتاً در دلایل حکم به ماده یک مذکور ارجاعی داده نشده است.^{۴۶} در نتیجه، دیوان درخواست ایالات متحده بر حکم اضافی را رد می کند.

^{۴۶} بنگرید به حکم جزئی، بندهای ۱۷۳-۱۷۶ و ۱۹۴۸-۱۹۴۹ دیوان در بندهای ۱۷۳-۱۷۶ حکم جزئی در بخش مربوطه مقرر داشت:

۱۷۳- دیوان خاطر نشان می کند که جمله مقدماتی بند ۹ این مطلب را روشن می کند که تعهد ایالات متحده برای فراهم آوردن ترتیبات انتقال اموال ایران «با پذیرش [بیانیه های الجزایر] توسط ایران و ایالات متحده، و با صدور گواهی مشروح در بند ۳... توسط دولت الجزایر [آغاز می شد]». بنابراین دیوان مقرر می دارد که تعهد ایالات متحده در بند ۹ در ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] ایجاد شده است.

۱۷۴- ایالات متحده در آن تاریخ در موضع آغاز ایفای تعهداتش بود و در واقع دو بخش از تعهداتش در بیانیه عمومی در ارتباط با اموال عینی ایران، یعنی برداشتن کلیه محدودیت هایی که بر تحرک و انتقال آزاد آن اموال در دوره انسداد تحمیل کرده بود و دادن دستورالعمل به متصرفین چنین اموالی مبنی بر انتقال آنها به ایران وفق دستورالعمل دولت ایران را ایفا کرده بود. ...

۱۷۵- با این حال، این نتیجه گیری که ایالات متحده همچنین متعهد بوده که ترتیباتی اتخاذ کند تا اطمینان حاصل کند که متصرفین اموال ایران چنین اموالی را ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] به ایران انتقال دهند، نامعقول به نظر می رسد. ...

۱۷۶- از آن جا که بند ۹ به زمانی که ایالات متحده می بایست اقدامات بیشتر را به عمل آورد، اشاره ای نکرده است، دیوان از اصل کلی حسن نیت در تفسیر مدد می گیرد، که مستلزم این نتیجه گیری است که، در مواردی که مقررات غیرقانونی خزانه داری به عنوان علت عدم انتقال تلقی نمی شود، دیوان برای تعیین این که در چه زمانی ایالات متحده می بایست در پرتو اوضاع و احوال مشخص هر یک از ادعاهای جداگانه اقدامات اضافی را به عمل می آورد، به تحلیل یک به یک ادعاها خواهد پرداخت. دیوان متقاعد نشده است که بشود «مهلت اضافی» از پیش مشخصی را در پرونده های حاضر معین کرد. (تأکید اضافه شده است).

دیوان در بند ۱۹۴۹ حکم جزئی به طور خاص مقرر داشت:

۱۹۴۹- دیوان پس از بازبینی کلیه ادله مجاب شده است که در نبود بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه داری، مواد ز-۸ در واقع زودتر به ایران حمل می شد. اگر به خاطر آن بخش نبود، مواد ز-۸ مشمول دستورالعمل انتقال دستور اجرائی شماره ۱۲۲۸۱ قرار می گرفت؛ با این حساب، گالف پور تس مجاز نبود مواد ز-۸ را نگه دارد و تا دریافت بدهی انبارداری و ننگه بانی از انتقال آن ممانعت کند. حتی اگر بپذیریم که مطابق ادعای ایالات متحده عملکرد وزارت راه و ترابری و عوامل بیرونی دیگر به گونه ای هم زمان موجب تأخیر در حمل، یا بخشی از تأخیر شد، از دید دیوان بخش ۳۳۳-۵۳۵ سبب اصلی تأخیر و خسارتی بود که وزارت راه و ترابری نتیجتاً متحمل شد. چنین تأخیری، و خسارت احتمالی آن، برای ایالات متحده قابل پیش بینی بود یا حداقل باید قابل پیش بینی می بود. دیوان در رسیدن به این نتیجه همچنین توجه داشته است که به لحاظ وجود بخش ۳۳۳-۵۳۵ که با نقض بیانیه های الجزایر مواد ز-۸ را از شمول دستورالعمل انتقال دستور اجرائی ۱۲۲۸۱ مستثنی می کرد، وزارت راه و ترابری ناگزیر به مذاکرات اصلاحی با گالف پور تس شد و سرانجام

چهار - تصمیم

۷۱- بنابر دلایل بالا،

دیوان به شرح زیر تصمیم‌گیری می‌نماید:

الف- درخواست تصحیح

درخواست ایالات متحده بر تصحیح تا جایی رد می‌شود که:

(یک) خواهان اطلاعات بیشتر در خصوص محاسبات دیوان از بهره‌پیش از صدور حکم

برای پرونده جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، حکم شماره

۶۰۴-الف۱۵(دو:الف)/الف۲۶(چهار)/ب۴۳-هیئت عمومی (۲۰ اسفند ۱۳۹۸ [۱۰]

مارس ۲۰۲۰) است؛ و

(دو) به ادعای ز-۱۳ مربوط می‌شود.

ب- درخواست حکم اضافی

درخواست ایالات متحده بر حکم اضافی رد می‌شود.

موافقت‌نامه حل و فصل را منعقد کرد. در واقع مطابق بیانیه‌های الجزایر، وزارت راه و ترابری تکلیفی به حل و فصل ادعاهای متصرفین خصوصی ایالات متحده برای تحویل گرفتن اموال خود نداشت. (پانوش حذف شده است)

لاہ، بتاریخ ہفتم آذر ۱۳۹۹ برابر با ۲۷ نومبر ۲۰۲۰

H. Hault

ہانس فان ہوتہ
رئیس دیوان

Bruno S.

برونو سیما

Herbert Krunke

ہربرت کرونکہ

بہ نام خدا

M.H. Khan

میر حسین عابدیان کلخوران

بہ نام خدا

Hamidرضا نیکبخت

حمیدرضا نیکبخت فینی
موافق در یک بخش و
مخالف در یک بخش.

Charles N. Evans

چارلز ان. براوٹر

بہ نام خدا

S. J. Khan

سید جمال سیفی

Rosemary Barkett

روزمری بارکت

A. V. Thomas

او. تامس جاسن

ایران بازگردانده می‌شد. ایران خسارات خود بابت «مخارج اضافی» را از ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] محاسبه می‌کند. مخارج اضافی مورد ادعا به شرح زیر است.

(یک) مخارج انبارداری و بسته‌بندی مجدد

۱۹۸۱ - ایران مخارج انبارداری مربوط به مواد ز-۸ را که پس از ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] متحمل شده را مطالبه می‌کند. ایران با کاستن مبلغ ۲۶۱،۳۰۷ دلار آمریکا بابت مخارج انبارداری پیش از ۲۹ دی ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] این ادعا را بر مبنای ۱/۶ میلیون دلار آمریکای پرداختی وزارت راه و ترابری وفق موافقت‌نامه حل و فصل پنجم اسفند ۱۳۶۱ [۲۴ فوریه ۱۹۸۳]^{۱۰۱۶} به گالف پورتنس محاسبه می‌کند. بنابراین، ایران مبلغ ۱،۳۳۸،۶۹۳ دلار آمریکا بابت مخارج انبارداری مطالبه می‌کند.

۱۹۸۲ - ایران همچنین مبلغ پرداختی توسط وزارت راه و ترابری بابت بسته‌بندی مجدد مواد ز-۸ پیش از حمل آن به ایران به شیب ساید پکینگ در بهمن ۱۳۵۹ [فوریه ۱۹۸۱]^{۱۰۱۷} را نیز که مطابق ادعا ۴۸۶،۳۱۷ دلار آمریکا می‌باشد، مطالبه می‌کند. ایران همچنین در این مبلغ وجوه ادعائی پرداختی توسط وزارت راه و ترابری بابت «پاک‌سازی بخش‌های غیر قابل استفاده»، «جابه‌جا کردن بخش‌های سالم به انبارهای دیگر» و «انتقال آن‌ها به بندر جهت حمل به ایران» را نیز منظور می‌دارد.

۱۹۸۳ - نتیجتاً، ایران بابت مخارج انبارداری و بسته‌بندی مجدد مجموعاً مبلغی بالغ بر ۱،۸۲۵،۰۱۰ دلار آمریکا مطالبه می‌کند.

(دو) هزینه‌های سفر وزارت راه و ترابری

^{۱۰۱۶} بنگرید به بندهای ۵۱۵-۵۱۶، بالا.

^{۱۰۱۷} بنگرید به بند ۵۲۳، بالا.

۳۰ اردیبهشت ۱۳۶۲ [۲۰ مه ۱۹۸۳] پرداخته است تا «مخارج انبارداری» مربوط به دوره بین بهمن/اسفند ۱۳۵۸ و مرداد/شهریور ۱۳۶۲ [فوریه ۱۹۸۰ و اوت ۱۹۸۳] را «جبران کند»، مبتنی می‌کند. مطابق اظهارات آقای محمودی، ایران دو ماه دیگر مخارج انبارداری از قرار ۴۱،۰۰۰ دلار آمریکا برای هر ماه بابت ماه‌های شهریور/مهر/آبان ۱۳۶۲ [سپتامبر و اکتبر ۱۹۸۳] پرداخت.

۲۱۱۳ - ایران، همسو با روش اعمال شده آقای سلامی، از آن مبلغ ماهانه ۴۱،۰۰۰ دلار آمریکا برای دوره بهمن/اسفند ۱۳۵۸ تا دی/بهمن ۱۳۵۹ [فوریه ۱۹۸۰ تا ژانویه ۱۹۸۱] کاست که این کاهش مجموعاً بالغ بر ۴۷۸،۰۰۰ دلار آمریکا می‌شود. مضافاً، ایران می‌پذیرد که هزینه تحویل و بارگیری بندر ونکوور را نمی‌تواند مطالبه کند، و لذا به جهت در نظر گرفتن آن هزینه، ۱۰،۰۰۰ دلار آمریکا کسر می‌کند. سرانجام ایران بابت پرداخت‌های انجام شده توسط بندر ونکوور به کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران مبلغ ۶۲۷،۰۰۰ دلار آمریکا کسر می‌کند.

۲۱۱۴ - نتیجتاً، ایران مجموعاً مبلغ ۱،۹۶۷،۰۰۰ دلار آمریکا بابت مخارج انبار مطالبه می‌کند.

(دو) هزینه مسافرت

۲۱۱۵ - ایران ادعا می‌کند که نمایندگان وزارت راه و ترابری برای سفرهای مختلف به وین و ایالات متحده جهت مذاکرات اصلاحی با بندر ونکوور و باز پس گرفتن مواد ز-۷، متحمل هزینه سفر شدند.^{۱۱۲۵} ایران مدعی است که ادله اثباتی در مورد مخارج این سفرها در سوابق پرونده وجود ندارد اختلافی نیست که هزینه‌های سفر به نمایندگان وزارت راه و ترابری در آن موقعیت‌ها تحمیل شده است. ایران به تخمین وزارت راه و ترابری استناد می‌کند که مجموع این مخارج حداقل ۱۲۰،۰۰۰ دلار بوده است.

^{۱۱۲۵} بنگرید به بندهای ۴۹۹، ۵۰۴-۵۰۵ و ۵۲۰، بالا.

حال، شهادت او بیش از اندازه مبهم است که تشکیل دهندهٔ مبنای هر گونه نتیجه‌گیری قابل اتکا برای دیوان در خصوص شرایط فیزیکی واحد خانه‌های مذکور در سال ۱۳۵۹/۱۳۶۰ [۱۹۸۱] باشد.

۲۱۴۶ - مضافاً، هیچ یک از شاهدان کارشناس طرفین واقعاً هیچ‌گاه واحد خانه‌های ترانس ورلد را ندیده‌اند. نتیجه‌گیری‌های آن‌ها در خصوص شرایط آن ارقام در سال ۱۳۵۹/۱۳۶۰ [۱۹۸۱] بسیار مختلف و آشتی‌ناپذیر است و همچنین با ادلهٔ هم‌زمان تأیید نمی‌شود. در اوضاع و احوال ادعای حاضر، دیوان نمی‌تواند به آن نتیجه‌گیری‌ها، که به نظر دیوان بیش از حد گمان‌آلود است، تکیه کند.

۲۱۴۷ - بر این اساس، دیوان در نبود هر گونه ادله که تسهیمی مشخص را ممکن سازد، معقول می‌بیند که چنین فرض گیرد که واحد خانه‌های ترانس ورلد با نرخ منظم ۱۰ درصد در سال بین دی/بهمن ۱۳۵۷ [ژانویه ۱۹۷۹]، که دیوان به عنوان تاریخ تحویل آن‌ها به بندر ونکوور و طبق هدف این ادعا برمی‌گزیند،^{۱۱۴۳} و آذر/دی ۱۳۶۲ [دسامبر ۱۹۸۳]، زمانی که آن‌ها به ایران حمل شدند، مستهلک شده‌اند. دیوان این نرخ را بر پایهٔ مجموعاً تخریب ۵۰ درصد ارقام مذکور طی دورهٔ تقریبی پنج ساله تعیین کرده است.

۲۱۴۸ - دیوان همچنین مقرر می‌دارد که ایران باید متحمل خسارات ناشی از استهلاک واحد خانه‌های ترانس ورلد واقع شده از دی/بهمن ۱۳۵۷ [ژانویه ۱۹۷۹] تا ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱]، یعنی اولین تاریخی که به تخمین دیوان در نبود نقض بیانه‌های الجزایر توسط ایالات متحده، وزارت راه و ترابری احتمالاً می‌توانست آن ارقام را به ایران حمل کند، باشد. ایالات متحده به نوبهٔ خود در قبال ایران مسؤول خسارات ناشی از تخریب واحد خانه‌های ترانس ورلد از ۱۰ اسفند ۱۳۵۹ [اول مارس ۱۹۸۱] تا ۱۰ دی ۱۳۶۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۸۳] می‌باشد. بر

^{۱۱۴۳} بنگرید به بندهای ۴۳۲ و ۴۴۱، بالا.

۲۲۶۳ - دیوان برای شاخص مذکور به شاخص قیمت تولیدکننده برای هواپیما و تجهیزات هواپیما استناد می‌کند که توسط شاهدان کارشناس هر دو طرف پذیرفته شد. شاخص در دی ۱۳۵۶ [ژانویه ۱۹۷۸] ۶۳/۱۰ بود و شاخص در بهمن ۱۳۵۹ [فوریه ۱۹۸۱] ۸۹/۴ بود، که حاکی از افزایشی ۴۱/۶۸ درصدی است.

۲۲۶۴ - دیوان در خصوص استهلاک، مناسب می‌بیند که تعدیل ۹ درصدی آقای گیلی به منظور در نظر گرفتن منسوخ بودن فنی را بپذیرد. ۱۲۰۲

۲۲۶۵ - بدین ترتیب، دیوان حکم می‌کند که ارزش جایگزینی سه فعال‌کننده در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] ۳۱،۸۸۸/۷۸ دلار آمریکا می‌باشد.

۲۲۶۶ - مضافاً، دیوان به منظور ارزیابی ارزش منصفانه بازار سه فعال‌کننده در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] باید کسورات مناسب از ارزش جایگزین آن‌ها به منظور در نظر گرفتن وضعیت فیزیکی آن‌ها در آن تاریخ، شامل وضعیت تعمیر آن‌ها، به عمل آورد. در این چهارچوب، دیوان متذکر می‌شود که آقای مککلان شهادت داد که تعدیل ۳۵ درصدی آقای گیلی (به منظور در نظر گرفتن این واقعیت که سه فعال‌کننده مذکور نبودند اما تعمیر شده بوده‌اند) در محدوده ۳۵-۵۰ درصدی معمول بوده و این که ایالات متحده معروض داشت که چنین کسری قابل قبول است. بنابراین، دیوان کسری ۳۵ درصدی بر ارزش جایگزینی اعمال کرده است.

۲۲۶۷ - نهایتاً، بر آن اساس که در ۱۰ اسفند ۱۳۶۱ [اول مارس ۱۹۸۳] صرفاً یک عدد از سه فعال‌کننده تعمیر شده، دیوان مناسب می‌داند که مبلغ پرداخت‌نشده تعمیرها بابت دو فعال‌کننده را کسر کند. هزینه‌های تعمیر بابت دو فعال‌کننده دیگر ۸،۳۳۸/۹۵ دلار آمریکا بوده است. ۱۲۰۳ در حالی که دیوان متذکر نظر آقای مککلان می‌شود

۱۲۰۲ بنگرید به بندهای ۲۲۱۹-۲۲۲۰ و ۲۲۴۳، بالا.

۱۲۰۳ بنگرید به بند ۷۹۰، بالا.

که هزینه‌های تعمیر باید شاخص‌گذاری شود، هیچ‌یک از طرفین راهنمایی‌ای برای دیوان در خصوص تعدیلی که باید انجام شود یا تاریخی که تعدیل مذکور باید از آن اعمال شود، ارائه نداده‌اند.

۲۲۶۸ - بنابر مراتب پیش‌گفته، دیوان نتیجه می‌گیرد که ارزش منصفانه بازار سه فعال‌کننده در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] ۱۲,۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا بوده است.

نتیجه‌گیری

۲۲۶۹ - دیوان مبلغ ۱۲,۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا در خصوص این ادعا بابت ارزش منصفانه بازار سه فعال‌کننده در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] به نفع ایران حکم می‌کند.

(۸) ادعاهای ز-۱۱ و تکمیلی ۶۷-۲ (ایران ایر/گمرک ایالات متحده)

(الف) مقدمه

۲۲۷۰ - دیوان در حکم شماره ۵۲۹ مقرر داشت که «در مواردی که ایالات متحده از تعهدات خود در بیانیه عمومی تخلف کرده و در نتیجه، ایران خساراتی متحمل شده، مسئولیت ایالات متحده محقق است».^{۱۲۰۴} دیوان حکم کرده است که ایالات متحده ناقض تعهد خود ذیل بند ۹ در خصوص ۱۵ عدد از ۱۷ قطعه هواپیمای مربوط به این دو ادعا می‌باشد.^{۱۲۰۵} دیوان حکم می‌کند و ایالات متحده می‌پذیرد که در اوضاع و احوال مربوطه، بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری سبب اصلی عدم انتقال آن ۱۵ قطعه هواپیما به ایران بوده است. بدین ترتیب، ایالات متحده برای خسارات وارده به ایران در نتیجه نقض بیانیه عمومی آن دولت دارای مسئولیت است.

^{۱۲۰۴} حکم شماره ۵۲۹، بند ۷۳، گزارش آراء دیوان داوری، ص ۱۳۹.

^{۱۲۰۵} بنگرید به بندهای ۵۹۶-۵۹۷، بالا.

۲۳۰۳ - نه آقای گیلیبی و نه ایران تعدیل استفاده شده آقای گیلیبی بابت این ادعا به منظور در نظر گرفتن منسوخ بودن فنی را شناسایی نکرده‌اند، اما آقای گیلیبی اعلام کرد که او منحنی استهلاک و عمر فنی مشابهی برای تمام قطعات هواپیما در نظر گرفته است. دیوان در پرتو تعدیل‌های ۹ درصدی اعمال‌شده توسط آقای گیلیبی در خصوص ادعاهای تکمیلی ۵۵- (۲) و ۵۶- (۲)، و دوره کمی طولانی‌تری که قطعات هواپیمای مربوط به این ادعا در حال استهلاک بود (یعنی دی/بهمن ۱۳۵۵ [ژانویه ۱۹۷۷] به عنوان نقطه شروع، به جای دی/بهمن ۱۳۵۶ [ژانویه ۱۹۷۸]) مناسب می‌بیند که تعدیلی دوازده درصدی اعمال نماید.^{۱۲۱۶}

۲۳۰۴ - بدین ترتیب، دیوان حکم می‌کند که ارزش جایگزینی ۱۵ قطعه هواپیما در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] ۴۰،۱۴۹/۷۶ دلار آمریکا بوده است.

۲۳۰۵ - مضافاً، دیوان به منظور ارزیابی ارزش منصفانه بازار ۱۵ قطعه هواپیما در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱] باید به منظور در نظر گرفتن وضعیت فیزیکی آن‌ها در آن تاریخ، شامل وضعیت تعمیر آن‌ها کسرهای مناسب از ارزش جایگزینی آن‌ها به عمل آورد. در این سیاق، دیوان متذکر می‌شود که آقای مککلان شهادت داده و ایالات متحده معروض داشته است که تعدیل ۳۵ درصدی آقای گیلیبی (در این ادعا، ۱۴،۰۵۲/۴۱ دلار آمریکا) ابزاری قابل قبولی برای در نظر گرفتن این امر بوده است که ۱۵ قطعه هواپیما نو نبوده بلکه تعمیر شده بوده‌اند. دیوان در مورد وضعیت تعمیر با تأسف متذکر می‌شود که ایران نتوانسته سفارش‌های تعمیر مربوط به قطعات هواپیمایی را ارائه کند که می‌توانست دیوان را قادر سازد که به ارزیابی وضعیت تعمیر قطعات مذکور بپردازد. مدارک مبنی بر این که قطعات مربوطه واقعاً تعمیر شده‌اند نیز به دیوان ارائه نشده است. بدین ترتیب،

^{۱۲۱۶} بنگرید به بندهای ۲۲۱۹-۲۲۲۰ و ۲۲۴۳، بالا.

دیوان مناسب می‌بیند که فرض گیرد که آن‌ها تعمیر نشده‌اند و یک کسر ۳۰ درصدی دیگری به منظور در نظر گرفتن هزینه‌های تعمیر اعمال می‌کند (۱۲،۰۴۴/۹۳ دلار آمریکا).

۲۳۰۶ - بنابر مراتب بالا، دیوان نتیجه می‌گیرد که ارزش منصفانه بازار در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۳] ۱۵ قطعه هواپیما ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا بوده است.

(سه) نتیجه‌گیری

۲۳۰۷ - در پرتو مراتب بالا، دیوان مبلغ ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا بابت این ادعا به نفع ایران حکم می‌دهد.

(۹) ادعای ز-۱۳۱ (ایرتاکسی/پیدمونت آویشن اینک).

(الف) مقدمه

۲۳۰۸ - دیوان در حکم شماره ۵۲۹ مقرر داشت که «در مواردی که ایالات متحده از تعهدات خود در بیانیه عمومی تخلف کرده و در نتیجه، ایران خساراتی متحمل شده، مسئولیت ایالات متحده محقق است».^{۱۲۱۷} دیوان حکم کرده است که ۱۴۸ قطعه هواپیمای مورد اختلاف در واقع به واسطه بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری مستثناء از دستورالعمل انتقال دستور اجرایی شماره ۱۲۲۸۱ بوده‌اند، و این که نتیجتاً ایالات متحده تعهد خود ذیل بند ۹ را در خصوص آن قطعات نقض کرده است.^{۱۲۱۸} دیوان حکم می‌کند که، در اوضاع و احوال مربوطه، بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری سبب اصلی عدم انتقال ۱۴۸ قطعه هواپیما به ایران - و نهایتاً، فروش آن‌ها در حراج در فروردین/اردیبهشت ۱۳۶۰ [آوریل ۱۹۸۱] بوده است. بدین ترتیب، ایالات متحده به دلیل نقض تعهد خود ذیل بیانیه عمومی مسئولیت جبران خسارات ایران را دارد.

^{۱۲۱۷} حکم شماره ۵۲۹، بند ۷۳، گزارش آراء دیوان داوری، ج ۲۸، ص ۱۳۹.

^{۱۲۱۸} بنگرید به بند ۶۳۱، بالا.

(سه) حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی

۲۴۵۶ - مطابق ادله تقدیمی ایران، صورت حساب این حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی توسط وکلای ایران در ایالات متحده از تیر/مرداد ۱۳۸۵ [ژوئیه ۲۰۰۶] تا اختتام جریان رسیدگی‌های توقیف روین برای ایران به شرح آتی صادر شد: (یک) ۸۶۳،۲۶۸/۹۶ دلار آمریکا بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و تیر/مرداد ۱۳۹۱ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ژوئیه ۲۰۱۲]، که ۷۱۰،۳۹۱/۰۱ دلار آمریکا از آن مربوط به برلینر، کور کوران اندروال‌ال‌پی بود، و ۱۵۲،۸۷۷/۹۵ دلار آمریکا مربوط به مولولامکن ال‌ال‌پی؛ (دو) ۶۵۸،۹۴۹/۴۵ دلار آمریکا بین مرداد/شهریور ۱۳۹۱ و شهریور/مهر ۱۳۹۳ [اوت ۲۰۱۲ و سپتامبر ۲۰۱۴] که مربوط به مولولامکن ال‌ال‌پی بود؛ و (سه) ۱۷۸،۸۶۶/۲۶ دلار آمریکا بین آبان/آذر ۱۳۹۳ و دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [نوامبر ۲۰۱۴ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] که باز مربوط به مولولامکن بود. ایران نامه‌های ارسالی و کلای آمریکائی خود را تسلیم می‌کند که در آن ذکر شده که نیمی از حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی صحیحاً مربوط به دفاع از آثار چغامیش است. بدین قرار، ایران نیمی از کل مبلغ صورت حساب‌های ارسالی و کلای آمریکائی در ارتباط با دادرسی روین را مطالبه می‌کند.

۲۴۵۷ - دیوان ملاحظه می‌کند که ایالات متحده نسبت به محدوده حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی که باید به دلیل درگیری ایران در دادرسی روین به نفع ایران حکم داده شود نظری مضیق و محدود دارد. با این حال، دیوان با ایران در این زمینه موافق است که اگر بند ۹ توسط ایالات متحده نقض نشده بود آثار چغامیش در قلمرو قضایی ایالات متحده باقی نمی‌ماند. نتیجتاً، اگر ایالات متحده تعهد بند ۹ خود را نقض نکرده بود، آثار چغامیش

و دیگران، حکم شماره ۲-۱۳۱-۵۱۸، بندهای ۱۰۹-۱۱۰ (۲۳ مرداد ۱۳۷۰ [۱۴ اوت ۱۹۹۱])، منتشره در گزارش آراء دیوان داوری، ج ۲۷، ص ۶۴، ۱۰۱ (رد ادعای عدم النفع به دلیل عدم اثبات این مطلب توسط خواهان که زمان لازم برای جایگزینی تجهیزات ۱۲ ماه بوده، یا این که خواهان می‌توانسته تجهیزات مصادره شده را به نحو سودآور اجاره کند)؛ *دادرس اینترنشنال و دیگران و جمهوری اسلامی ایران و دیگران*، حکم شماره ۳-۲۱۳/۲۱۵-۵۶۷، بند ۲۷۶ (متن انگلیسی ۱۶ آبان ۱۳۷۴ [هفتم نوامبر ۱۹۹۵])، متن فارسی ۲۲ آبان ۱۳۷۴ [۱۳ نوامبر ۱۹۹۵])، منتشره در گزارش آراء دیوان داوری، ج ۳۱، ص ۱۲۷، ۲۰۴-۲۰۳ (رد ادعای عدم النفع بخاطر فقد ادله اثبات ادعا چرا که خسارات ادعائی به میزانی غیرقابل قبول بر ظن و گمان متکی بود، و خواهان با قطعیت کافی اثبات نکرد که طرح می‌توانست سودآور باشد).

در سال ۱۳۸۲/۱۳۸۱ [۲۰۰۳] موضوع رسیدگی‌های توقیف رویین واقع نمی‌شد. ایران حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی مربوط به دفاع از آثار چغامیش در دادرسی‌های توقیف را از تیر/مرداد ۱۳۸۵ [ژوئیه ۲۰۰۶]، زمانی که ملزم شد در دادگاه حضور یابد به این منظور که مصونیت حاکمیتی بر آن آثار مطرح کند، متحمل شد. ایران در نتیجه حضور در پیش‌گاه دادگاه ناحیه‌ای، در دادرسی رویین مشمول قرار افشای اموال و مدارک شد. بدین‌قرار، دیوان نتیجه می‌گیرد که اگر ایران ملزم به حضور در دادگاه و طرح ادعای مصونیت حاکمیتی بر آثار چغامیش و مجموعه پرسپولیس نمی‌شد، ملزم نبود در قبال قرار افشای کلی اموال خود به دفاع پردازد.

۲۴۵۸ - فزون بر این، به نظر دیوان، اقدامات و کلای ایران در ارتباط با دادرسی رویین فقط محدود به حضور در دادگاه و اقداماتی که ارتباط مستقیم با دادرسی داشت نبود. و کلای ایران اقدامات دیگری نیز به منظور فراهم آوردن تأیید لازم برای بازگرداندن آثار چغامیش معمول داشت. این اقدامات شامل مکاتبه با سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی سازمان ملل متحد (یونسکو) و نظارت بر مواضع اتخاذی ایران و طرف‌های مقابل ایران در سایر دادرسی‌ها در خصوص مصونیت حاکمیتی، مانند دادرسی مطروح در ماساچوست در ارتباط با مجموعه هرترفلد نیز می‌شد. مضافاً، و کلای ایران در دادرسی رویین باید با نمایندگان ایران در این دیوان نیز در ارتباط می‌بودند تا آن‌ها را از آخرین تحولات وضعیت آثار چغامیش مطلع نگه دارند. دیوان بنابراین نتیجه می‌گیرد که حق‌الزحمه‌ها و مخارج حقوقی و کلای آمریکائی ایران بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] نتیجه قصور ایالات متحده در فراهم آوردن ترتیبات انتقال آثار چغامیش به ایران نیز بود. بنابراین، دیوان نمی‌تواند با روش تا حدی تصنعی ایالات متحده در تفکیک حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی به دسته‌های مربوط به کارهای انجام‌شده و مراحل دادرسی رویین موافق باشد.

۲۴۵۹ - دیوان سپس باید به بررسی نسبت حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی‌ای که می‌توان آن را به درستی به نقض مرتبط با آثار چغامیش منتسب کرد تعیین کند. ایران معروض می‌دارد که نیمی از کل حق‌الزحمه‌ها و

که آیا انطباق صحیح حجم کار انجام شده، و حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی حاصل از آن، بر آثار چغامیش یا مجموعه پرسپولیس مقدور است یا خیر.

۲۴۶۲ - دیوان جزئیات کلیه صورت‌حساب‌های حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی تقدیمی ایران را بازبینی کرده است. دیوان همچنین نامه‌های وکلای آمریکائی ایران، برلینر، کورکوراند و ال‌ال‌پی و مولولامکن ال‌ال‌پی را که ایران ارائه کرده مورد توجه قرار داده، که در متن آن‌ها، هر دو مؤسسه حقوقی ادعا کرده‌اند که ۵۰ درصد مجموع ارقام صورت‌حساب صحیحاً به کارهای انجام‌شده در ارتباط با آثار چغامیش اختصاص دارد. دیوان دلیلی برای تردید در محاسبات وکلای آمریکائی ندارد، به ویژه، با عنایت به جزئیات ارائه‌شده در صورت‌حساب‌ها و قاعده اخلاق و عملکرد حرفه‌ای که این وکلا پایبند به آن می‌باشند.

۲۴۶۳ - با عنایت به محاسبات وکلای آمریکائی ایران، دیوان حکم می‌کند که حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی اختصاص‌یافته به آثار چغامیش ۵۰ درصد مجموع حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی تحمیل‌شده بر ایران از تیر/مرداد ۱۳۸۵ تا دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ تا ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] می‌باشد. نیمی از حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی معادل ۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا (گرد شده) می‌باشد. بر این اساس، دیوان این مبلغ را به نفع ایران حکم می‌دهد.

(چهار) نتیجه‌گیری کلی

۲۴۶۴ - در نتیجه، دیوان در مورد ادعای ز-۳۲ مجموعاً مبلغ ۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا به نفع ایران حکم می‌دهد.

۶- ادعای تکمیلی ۵۵-۲) (ایران ایر/پلسی دینامیکس کورپ.)

۲۵۹۴ - دیوان مبلغ ۱۲،۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار سه فعال کننده مورد اختلاف در این ادعا حکم داده است.^{۱۴۶۰} دیوان تصمیم می گیرد که بهره پیش از صدور حکم بر این مبلغ از هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخ نقض تعهد بند ۹ توسط ایالات متحده تعلق خواهد گرفت. بنابراین، دیوان مبلغ ۳۴،۴۴۸/۲۹ دلار آمریکا به عنوان بهره پیش از صدور حکم در این ادعا به نفع ایران حکم می دهد.

۷- ادعاهای ز-۱۱ و تکمیلی ۶۷-۲) (ایران ایر/گمرک ایالات متحده)

۲۵۹۵ - دیوان مبلغ ۱۴،۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا به عنوان ارزش منصفانه بازار ۱۵ قطعه هواپیما به نفع ایران حکم داده است.^{۱۴۶۱} دیوان تصمیم می گیرد که بهره پیش از صدور حکم بر آن مبلغ از هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخ نقض تعهد مندرج در بند ۹ توسط ایالات متحده، تعلق خواهد گرفت. بر این اساس، دیوان مجموعاً مبلغ ۳۹،۰۷۴/۲۸ دلار آمریکا به نفع ایران به عنوان بهره پیش از صدور حکم در این ادعا حکم می کند.

۸- ادعای تکمیلی ۵۶-۲) (ایران ایر/ایرسرچ منیو فکچرینگ کو.)

۲۵۹۶ - دیوان بابت حق الزحمه ها و هزینه های حقوقی که ایران در ارتباط با اموال مطروح در این ادعا متحمل شده بود، مبلغ ۳،۶۸۶/۳۰ دلار آمریکا به نفع ایران حکم داده است.^{۱۴۶۲} دیوان صورت حساب و کلای ایران، کوندون اند فورسیث به تاریخ نهم آبان ۱۳۶۵ [۳۱ اکتبر ۱۹۸۶] را به عنوان مدرک مثبت این ادعا پذیرفته است. این صورت حساب آخرین تاریخ قابلیت پرداخت را مشخص نکرده است.^{۱۴۶۳} دیوان فرض می کند که ایران ایر

^{۱۴۶۰} بنگرید به بند ۲۲۶۸، بالا.

^{۱۴۶۱} بنگرید به بند ۲۳۰۷، بالا.

^{۱۴۶۲} بنگرید به بند ۲۳۵۹، بالا.

^{۱۴۶۳} بنگرید به بند ۲۳۵۷، بالا.

باید صورت حساب را ظرف ۶۰ روز از تاریخ آن پرداخته و نتیجتاً متحمل مخارج شده باشد. بر این پایه، دیوان حکم می کند که بهره باید از نهم دی ۱۳۶۵ [۳۰ دسامبر ۱۹۸۶] تعلق گیرد. بر این اساس، دیوان مجموعاً ۷،۶۰۰/۴۷ دلار آمریکا به عنوان بهره پیش از صدور حکم در این ادعا به نفع ایران حکم می دهد.

۹- ادعای ز-۱۰۵ (اداره آب و برق خوزستان/اکساید کورپ).

۲۵۹۷ - دیوان به عنوان ارزش منصفانه بازار اقلام موضوع ادعا، مبلغ ۱۴،۹۷۲ دلار آمریکا به نفع ایران حکم داده است.^{۱۴۶۴} خسارات در این ادعا بر پایه ارزش منصفانه بازار اقلام ز-۱۰۵ در هشتم مهر ۱۳۶۲ [۳۰ سپتامبر ۱۹۸۳]^{۱۴۶۵} محاسبه شده، و دیوان تصمیم می گیرد که بهره از آن تاریخ تعلق خواهد گرفت. بر این اساس، دیوان در این ادعا مبلغ ۳۵،۸۱۰/۸۱ دلار آمریکا به عنوان بهره پیش از صدور حکم به نفع ایران حکم می دهد.

۱۰- ادعای ز-۳۲ (موزه ایران باستان/مؤسسه شرق شناسی دانشگاه شیکاگو)

۲۵۹۸ - دیوان در این ادعا مجموعاً مبلغ ۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا را به نفع ایران حکم داده است. این مبلغ مشتمل بر حق الزحمه ها و هزینه های حقوقی و کلای آمریکائی ایران در پرونده رویین و در ارتباط با آثار چغامیش بابت کارهای انجام شده بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] است.^{۱۴۶۶} دیوان تصمیم می گیرد که بهره پیش از صدور حکم نسبت به کل مبلغ صورت حساب های هر دسته از خدمات در هر سال بر اساس سال تقویمی (یا بخشی از سال) بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ۲۲

^{۱۴۶۴} بنگرید به بند ۲۳۸۶، بالا.

^{۱۴۶۵} بنگرید به بند ۲۳۸۱، بالا.

^{۱۴۶۶} بنگرید به بند ۲۴۶۴، بالا.

آوریل ۲۰۱۵] از تاریخ فرضی پرداخت توسط ایران تعلق خواهد گرفت.^{۱۴۶۷} بر این اساس، بهره پیش از صدور

حکم بر مبلغ حکم یعنی ۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا به شرح بالا^{۱۴۶۸} به قرار آتی محاسبه شده است:

دوره زمانی	مبلغ صورت حساب به دلار	تاریخ فرضی پرداخت	بهره پیش از صدور حکم به دلار
۲۰۰۶ (ژوئیه-دسامبر)	۸۵،۳۵۰/۲۷	نهم مهر ۱۳۸۵ [اول اکتبر ۲۰۰۶]	۴۸،۲۸۴/۶۲
۲۰۰۷	۷۹،۶۷۸/۵۸	۱۰ تیر ۱۳۸۶ [اول ژوئیه ۲۰۰۷]	۴۰،۲۹۶/۶۸
۲۰۰۸	۸۳،۹۷۵/۰۶	۱۱ تیر ۱۳۸۷ [اول ژوئیه ۲۰۰۸]	۳۶،۹۳۶/۳۲
۲۰۰۹	۸۷،۴۲۳/۸۸	۱۰ تیر ۱۳۸۸ [اول ژوئیه ۲۰۰۹]	۳۴،۸۰۷/۲۲
۲۰۱۰ (ژانویه-مارس، ژوئن - ژوئیه، اکتبر-نوامبر)	۵۸،۱۱۱/۴۱	۱۰ تیر ۱۳۸۹ [اول ژوئیه ۲۰۱۰]	۲،۱۲۴/۹۰
۲۰۱۱ (فوریه-دسامبر)	۴۳،۴۱۷/۸۸	۱۰ تیر ۱۳۹۰ [اول ژوئیه ۲۰۱۱]	۱۴،۴۶۴/۳۷
۲۰۱۲ (ژانویه-فوریه، آوریل، ژوئن-دسامبر)	۱۱۶،۹۴۸/۵۶	۱۱ تیر ۱۳۹۱ [اول ژوئیه ۲۰۱۲]	۳۵،۱۵۴/۵۵
۲۰۱۳ (ژانویه - نوامبر)	۱۷۴،۷۷۲/۷۲	۱۰ تیر ۱۳۹۲ [اول ژوئیه ۲۰۱۳]	۴۶،۸۶۴/۱۰
۲۰۱۴ (ژانویه، مارس، ژوئیه - سپتامبر، نوامبر-دسامبر)	۱۲۶،۳۹۷/۹۸	۱۰ تیر ۱۳۹۳ [اول ژوئیه ۲۰۱۴]	۲۹،۷۸۴/۸۱
۲۰۱۵	۴۴،۵۹۸/۵۱	۱۲ فروردین ۱۳۹۴	۹،۴۲۰/۱۵

^{۱۴۶۷} به منظور محاسبه بهره پیش از صدور حکم در این ادعا، دیوان فرض را بر این می گذارد که جمع مبلغ صورت حساب ارسالی در هر سال تقویمی (یا بخشی از سال) در تاریخ واحدی در میانه آن سال تقویمی (یا در بخشی از آن سال) پرداخت شده است.
^{۱۴۶۸} بنگرید به بند ۲۵۶۸، بالا.

۲۹۸،۱۳۷/۷۲

۸۴۸،۳۷۴/۸۵

جمع

۲۵۹۹ - بر این اساس، دیوان در این ادعا بابت بهره پیش از صدور حکم مبلغ ۲۹۸،۱۳۷/۷۲ دلار آمریکا به نفع ایران حکم می‌دهد.

۱۱- ادعای ز-۱۷۲ (خارک/میدلند پایپ آند سوپلای کو.)

۲۶۰۰ - دیوان به عنوان ارزش منصفانه بازار اقلام موضوع ادعا مبلغ ۱۷،۲۰۴/۴۷ دلار آمریکا به نفع ایران حکم داده است.^{۱۴۶۹} دیوان تصمیم می‌گیرد که تاریخ تعلق بهره پیش از صدور حکم بر این مبلغ هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخ نقض تعهد مندرج در بند ۹ توسط ایالات متحده، می‌باشد. بر این اساس، دیوان در این ادعا مجموعاً مبلغ کل ۴۷،۸۳۸/۸۹ دلار آمریکا را به عنوان بهره پیش از صدور حکم به نفع ایران حکم می‌دهد.

۱۲- ادعای ز-۱۷۴ (خارک/سیجبراش پایپ لاین سوپلای کو. اند پروسس سیلز اینک.)

۲۶۰۱ - دیوان ۸۸۳/۸۳ دلار آمریکا به عنوان ارزش منصفانه بازار اقلام موضوع ادعا به نفع ایران حکم داده است.^{۱۴۷۰} دیوان تصمیم می‌گیرد که هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخ نقض تعهد مندرج در بند ۹ توسط ایالات متحده، تاریخ تعلق بهره پیش از صدور حکم بر آن مبلغ می‌باشد. بر این اساس، دیوان در این ادعا مجموعاً مبلغ ۲،۴۵۷/۵۹ دلار آمریکا به عنوان بهره پیش از صدور حکم به نفع ایران حکم می‌دهد.

^{۱۴۶۹} بنگرید به بند ۲۵۱۵، بالا.

^{۱۴۷۰} بنگرید به بند ۲۵۳۸، بالا.

۲۶۰۵ - دیوان در مورد ادعاهای باقی مانده به بهره پیش از صدور حکم مجموعی به نفع ایران به مبلغ ۲۰،۲۱۹،۱۴۵/۳۵ دلار آمریکا حکم می دهد.

شش - هزینه ها

۲۶۰۶ - هر یک از طرفین متحمل هزینه های داوری خود می باشد.

هفت - مجموع مبلغ مورد حکم

۲۶۰۷ - در پرتو مراتب بالا، دیوان مجموعاً مبلغ ۲۹،۱۰۱،۵۳۸/۶۵ دلار آمریکا به نفع ایران در ادعاهای ز-۸، ز-۷، ز-۱۳، تکمیلی ۵۵- (۲)، ز-۱۱ و تکمیلی ۶۷- (۲)، تکمیلی ۵۶- (۲)، ز-۱۰۵، ز-۳۲، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴، و ۱۹۹۶-ث/ج حکم می کند. این مبلغ شامل ۸،۸۸۲،۳۹۳/۳۰ دلار آمریکا، مجموع مبالغ قابل پرداخت تشخیص داده شده و در طلب ایران در خصوص آن ادعاها ذیل این حکم جزئی، و ۲۰،۲۱۹،۱۴۵/۳۵ دلار آمریکا، بهره مجموعی قبل از صدور حکم در خصوص آن مبالغ می باشد.

۲۶۰۸ - مضافاً، دیوان در مورد ادعای ز-۱۸، در صورتی که استرادیوار یوس ظرف چهار ماه از تاریخ صدور این حکم جزئی به ایران منتقل نشود، مجموعاً مبلغ ۶،۶۵۴،۷۱۸/۷۲ دلار آمریکا به نفع ایران حکم می دهد. این مبلغ شامل ۵،۲۸۶،۵۸۳/۶۱ دلار آمریکا بابت خسارات و ۱،۳۶۸،۱۳۵/۱۱ دلار آمریکا به عنوان بهره مجموعی پیش از صدور حکم بر آن مبلغ می باشد.

۲۶۰۹ - مضافاً، دیوان در مورد ادعای تکمیلی ۱۲- (۲)، در صورتی که سازها و آرشه های مذکور ظرف چهار ماه از تاریخ صدور این حکم جزئی به ایران منتقل نشود، خسارات را به شرح زیر به نفع ایران حکم می دهد:

- مبلغ ۱۳۹،۰۰۰ دلار آمریکا در صورت عدم انتقال ویولن جوزپه گالیانو ۱۷۸۰ به ایران؛
- مبلغ ۱۵۵،۰۰۰ دلار آمریکا در صورت عدم انتقال ویولن نیکولو گالیانو ۱۷۳۸ به ایران؛

ب. هفتصد و شصت و پنج هزار و پانصد و سی و سه دلار و صفر سنت آمریکا (۷۶۵،۵۳۳ دلار آمریکا) بابت خسارات ناشی از کاهش ارزش تجهیزات سنگ‌شکن مورگن رخ داده بین ۱۱ اسفند ۱۳۵۹ و ۲۵ دی ۱۳۶۲ [دوم مارس ۱۹۸۱ و ۱۵ ژانویه ۱۹۸۴]؛

پ. یک میلیون و سیصد و نود و پنج هزار و نهصد و سی و پنج دلار و نود و هشت سنت آمریکا (۱،۳۹۵،۹۳۵/۹۸ دلار آمریکا) در خصوص ادعاهای ایران بابت «هزینه‌های اضافی».

۱۶) دیوان در خصوص ادعای ز-۱۳ مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را در خصوص مواد ز-۱۳ نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که تاریخ نقض ایالات متحده هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخی است که وزارت خزانه‌داری ایالات متحده بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری را صادر کرده است.

بر این اساس، دیوان یکصد و هفتاد و هشت هزار و نود و نه دلار و ده سنت آمریکا (۱۷۸،۰۹۹/۱۰ دلار آمریکا) به نفع ایران در خصوص ادعاهای ایران بابت «هزینه‌های اضافی» حکم می‌دهد.

۱۷) دیوان در خصوص ادعای تکمیلی ۵۵-۲) مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی در خصوص سه فعال‌کننده مربوط به این ادعا را نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که تاریخ نقض ایالات متحده هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخی است که وزارت خزانه‌داری ایالات متحده بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری را صادر کرده است.

بر این اساس، دیوان دوازده هزار و سیصد و هشتاد و هشت دلار و هفتاد و شش سنت آمریکا (۱۲،۳۸۸/۷۶ دلار آمریکا) به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار سه فعال‌کننده حکم می‌دهد.

۱۸) دیوان در خصوص ادعای ز-۱۱ و ادعای تکمیلی ۶۷-۲) مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را در خصوص ۱۵ قطعه هواپیما مربوط به این ادعاها را نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که تاریخ نقض ایالات متحده هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخی است که وزارت خزانه‌داری ایالات متحده بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری را صادر کرده است. بر این اساس، دیوان چهارده هزار و پنجاه و دو دلار و چهل و دو سنت آمریکا (۱۴,۰۵۲/۴۲ دلار آمریکا) به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار ۱۵ قطعه هواپیما حکم می‌دهد.

۱۹) دیوان در خصوص ادعای تکمیلی ۵۶-۲) مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را در خصوص عملگر دورانی و مجموعه‌های پنکه مربوط به این ادعا نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که نقض ایالات متحده در هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخی شروع شده که وزارت خزانه‌داری ایالات متحده بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری را صادر کرده و در اسفند ۱۳۶۵/فروردین ۱۳۶۶ [مارس ۱۹۸۷] متوقف شده است.

بر این اساس، دیوان سه هزار و شش صد و هشتاد و شش دلار و سی سنت آمریکا (۳,۶۸۶/۳۰ دلار آمریکا) به نفع ایران بابت حق الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی متحمل‌ه ایران در ارتباط با اموال مورد اختلاف حکم می‌کند.

۲۰) دیوان در خصوص ادعای ز-۱۰۵ مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را با قصور در برداشتن تمام گام‌های معقول در تضمین انتقال اقلام ز-۱۰۵ به ایران توسط اکساید نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که تاریخ نقض ایالات متحده نهم شهریور ۱۳۶۲ [۳۱ اوت ۱۹۸۳]، یعنی زمانی است که ایالات متحده از ادعای ایران بابت اقلام ز-۱۰۵ آگاهی یافته است.

بر این اساس، دیوان چهارده هزار و نه صد و هفتاد و دو دلار و صفر سنت آمریکا (۱۴،۹۷۲ دلار آمریکا) به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار اقلام ز-۱۰۵ حکم می‌دهد.

(۲۱) دیوان در خصوص ادعای ز-۳۲ مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را با قصور در برداشتن تمام گام‌های معقول در تضمین انتقال آثار چغامیش به ایران نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که ایالات متحده ناقض آن تعهدات در دوره‌های آتی بوده است: (یک) بین ۱۸ مهر ۱۳۶۴ و ۱۷ شهریور ۱۳۷۹ [۱۰ اکتبر ۱۹۸۵ و هفتم سپتامبر ۲۰۰۰]؛ و (دو) بین ۲۶ شهریور ۱۳۸۱ و ۱۷ مهر ۱۳۹۳ [۱۷ سپتامبر ۲۰۰۲ و نهم اکتبر ۲۰۱۴].

بر این اساس، دیوان هشت صد و چهل و هشت هزار و سی صد و هفتاد و چهار دلار و هشتاد و پنج سنت آمریکا (۸۴۸،۳۷۴/۸۵ دلار آمریکا) در ازای حق‌الزحمه‌ها و هزینه‌های حقوقی‌ای که وکلای آمریکایی ایران بین تیر/مرداد ۱۳۸۵ و دوم اردیبهشت ۱۳۹۴ [ژوئیه ۲۰۰۶ و ۲۲ آوریل ۲۰۱۵] بابت کارهای انجام شده در دادرسی رویین در ارتباط با آثار چغامیش طلب کرده‌اند حکم می‌کند.

(۲۲) دیوان در خصوص ادعای ز-۱۷۲ مقرر می‌دارد که ایالات متحده تعهدات خود ذیل بیانیه عمومی را در خصوص اقلام سفارش‌های خرید شماره کی‌سی-۷۹۰۰۰۴، کی‌سی-۷۹۰۰۰۹، و کی‌سی-۷۹۰۰۶۷ نقض کرده است. دیوان مضافاً مقرر می‌دارد که تاریخ نقض ایالات متحده هفتم اسفند ۱۳۵۹ [۲۶ فوریه ۱۹۸۱]، یعنی تاریخی است که وزارت خزانه‌داری ایالات متحده بخش ۳۳۳-۵۳۵ مقررات غیرقانونی خزانه‌داری را صادر کرده است.

بر این اساس، دیوان هفده هزار و دویست و چهار دلار و چهل و هفت سنت آمریکا (۱۷،۲۰۴/۴۷ دلار آمریکا) به نفع ایران به عنوان ارزش منصفانه بازار اقلام مورد اختلاف حکم می‌کند.

دیوان تمام ادعاهای ایران بابت خسارات در ادعای ز-۱۳۱ را به جهت فقدان ادله رد می‌کند.

(۲۶) دیوان در خصوص ادعای ز-۱۱۵ مقرر می‌دارد که ایالات متحده از ۱۰ اسفند ۱۳۶۳ تا ۲۳ خرداد ۱۳۶۸ [اول مارس ۱۹۸۵ تا ۱۳ ژوئن ۱۹۸۹] ناقض تعهد خود ذیل بند ۹ در خصوص انجام اقدامات به منظور تضمین این امر بوده است که ماتریس‌ها و فسیل‌های استخراج شده در تصرف دکتر لی به ایران منتقل شود.

دیوان درخواست ایران بابت غرامت در ادعای ز-۱۱۵ را به جهت فقدان ادله تماماً رد می‌کند.

(۲۷) باقی ادعاهای ارائه شده توسط ایران در این حکم جزئی رد می‌شود.

(۲۸) دیوان مضافاً به بهره‌پیش از صدور حکم در خصوص مبالغ مورد حکم در ادعاهای ز-۸، ز-۷، ز-۱۳، تکمیلی ۵۵- (۲)، ز-۱۱ و تکمیلی ۶۷- (۲)، تکمیلی ۵۶- (۲)، ز-۱۰۵، ز-۳۲، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴، و ۱۹۹۶ ث/ج به مبلغ جمعی بیست میلیون و دویست و نوزده هزار و یکصد و چهل و پنج دلار و سی و پنج سنت آمریکا (۲۰،۲۱۹،۱۴۵/۳۵ دلار آمریکا) به نفع ایران حکم می‌دهد.

(۲۹) بر این اساس، ایالات متحده، خواننده، بر اساس حکم جزئی حاضر، در خصوص ادعاهای ز-۸، ز-۷، ز-۱۳، تکمیلی ۵۵- (۲)، ز-۱۱ و تکمیلی ۶۷- (۲)، تکمیلی ۵۶- (۲)، ز-۱۰۵، ز-۳۲، ز-۱۷۲، ز-۱۷۴، و ۱۹۹۶ ث/ج متعهد است که مجموع مبلغ بیست و نه میلیون و یکصد و یک هزار و پانصد و سی و هشت دلار و شصت و پنج سنت آمریکا (۲۹،۱۰۱،۵۳۸/۶۵ دلار آمریکا)، به اضافه بهره ساده به نرخ‌های پایه بهره بانکی رایج متوالی در ایالات متحده را برای دوره عدم پرداخت این حکم جزئی به جمهوری اسلامی ایران، خواهان، پرداخت نماید.